

ယောက်ျားတံခွန်

ဝိမိနင်း

[၁]

“မမြကြည် ဒီပုံဖြင့်ကျုပ်မျှော်ကိုးလို့ အကျိုးရှိတော့ မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောကာ သစ်ပင်ကိုမှီရင်း မောင်စိုးမြင့်သည် ဦးခေါင်းငိုက်စိုက်ကျွ၍ သွားလေ၏။

မမြကြည်သည် သစ်ပင်အနီး မြေပြောင်ပြောင်တွင် ကလေးများ လုပ်၍ ကစားသော တွင်းကလေးထဲသို့ ကျောက်စရစ်ခဲကလေးများကို ဇယ်တောက်သလို တောက်၍ ထည့်နေလေ၏။

ထိုအခါ တပေါင်းလ မွန်းလွဲချိန်ဖြစ်လေရာ အနောက်တောင်လေသည် သရက်ပင်၊ ပိန္နဲပင်၊ မရန်းပင် တို့၏ အရွက်များကို လှုပ်ရှားကာ နေရောင်နှင့် ကစားကြလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်နှင့် မမြကြည်တို့ ယခုလို ရိပ်ငြိမ်သာယာ ကျယ်ပြောသော ခြံကြီးထဲမှာ နှစ်ယောက်တည်း အနီးအနားမှာ ဘယ်သူမှ မရှိ။ ဟိုဘက်နားရှိ မြေကွက်လပ်ကလေးမှာ နာဗြီးစကားပြောနေကြသည်။ စိုနှစ်ကောင်ကို မြင်ရသောအခါ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ အခုအနေ လူပြည်ကို နိဗ္ဗာန်ထင်ပြီး မိုးမမြင်၊ လေမမြင် အချစ်လေနှင့်တာနဲ့ ဝေဟင်ကို ရောက်နေကြတာပဲဟု တလွဲတချော် တွေးမိကြမည်ကား မလွဲပေ။

မမြကြည်သည် ထိုင်ရာမှထပြီး သစ်ပင်နားသို့ ကပ်လာကာ သစ်ခေါက်အခြောက်များကို ပျော့ပျောင်းသော လက်ချောင်းကလေးများနှင့်ခွာရင်း ဆောင်းကလေးကို ချစ်

ဖွယ်သောနည်းဖြင့် ဝဲယာစောင်းငဲ့ကာ-

“ဟုတ်တယ် ကိုစိုးမြင့်၊ ကျွန်မဖြင့် မကြိတ်တတ်အောင် ရှိတော့တာပဲ။ ဖေဖေကလည်း အင်မတန်မှ စိတ်တိုတာပဲ။ သိရင် တွေ့တောင် တွေ့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

မောင်စိုးမြင့်သည် မော့ပြီးစကားမပြောဘဲ မမြကြည်၏ မျက်နှာကို စိုက်၍ကြည့်နေလေ၏။ မမြကြည်၏ လှပပျော့ပျောင်း၊ မဆော့အတည်၊ မကြည့်တကြည့် မျက်နှာကလေးကို မျက်လုံးနှစ်လုံးနှင့် ငုံ့၍ဖမ်းလေ၏။ မြကြည်ကို ဖမ်းအုပ်ပွေ့ခြေကာ အသေမညှာမတာ လုပ်ပစ်လိုက်ချင်သောစိတ်သည် ပေါ်ပေါက်၍လာပြီး လက်များတုန်၍လာလေ၏။

ထို့နောက် စိတ်ကိုချုပ်ကာ-ကြီးစား၍ပြုံးပြီး...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့် အပြစ်ပါပဲ။ ဟိုအရင်က ကျောင်းမပြေးခဲ့ရင် မကြည်နဲ့ကျွန်တော်နဲ့ အတန်းတူ ဖြစ်နေမှာ။ အခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ပညာမရှိဘဲကိုး”

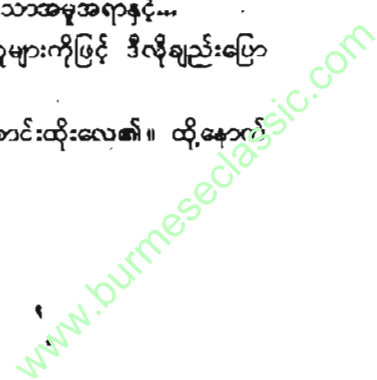
ကြည်။ “နောင်နှစ်ခါ မကြည် ဆယ်တန်းပဲ”

မြင့်။ “အေးလေ... ကြီးစား၊ ကြီးစား၊ ဝတ်လုံတို့၊ ဘာတို့တော့ မကြည် တန်းနေမှာပဲ”

ဟုပြောကာ မကြည်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေရာ မကြည်သည် စိတ်ဆိုးသောအမူအရာနှင့်...

“ကြည့်ပါလား... လူများကိုဖြင့် ဒီလိုချည်းပြောတယ်”

ဟုပြောကာ မျက်စောင်းထိုးလေ၏။ ထို့နောက် ဆက်ကာ-

“ကိုစိုးမြင့် မရှက်ဘူးလား၊ ကျွန်မက ကိုးတန်း၊ ကိုစိုးမြင့်က အခုမှ ၆ တန်း၊ ကျောင်းလည်းထွက်နေပြီ။ ဖေဖေက မင်းဘာလုပ်စားမလဲလို့ဆိုရင် ဘယ့်နှယ်ပြောမလဲ”

မြင့်။ “ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ သို့သော်လည်း တစ်ခုတော့ မေးချင်တာပဲ။ ဒီလိုပါမကြည့်။ လူကြီးတွေ သဘောမတူလို့ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် မကြည့်က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကလေး တစ်လုံးကို ကြားရရင် ဒီဘဝမှာ ကံမဆုံလို့ ကွဲရုံမက အသက်ပင်သေစေတော့ စိတ်အေးပြီဖြစ်ပါတယ်။ မကြည့်အမှန် ကျွန်တော့်ကို ချစ်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောကာ မကြည့်၏လက်ကလေးကို ကိုင်ဆုပ်လေ၏။

မကြည့်သည် ငြိမ်သက်စွာနေလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ၎င်းပြည်မြို့၌ ငယ်စဉ်ကတည်းက အိမ်နီးချင်းဖြစ်၍ ကစားဖက်အရွယ်မှ ချစ်ခင်၍လာကြရာ ယခုအခါ ထိုအချစ်သည် ထိုနေရာ ထိုအိမ်များမှ မပြောင်းဘဲ စွဲမြဲသော ရေသောက်မြစ်ကြီး တည်ခဲ့လေရာ ထိုအချစ်သည် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်းဖြစ်၍နေလေ၏။

ဝန်ထောက်ကြီး စာရေးဘဝမှစ၍ သိကြပြီး ရာထူးတိုးတက် ပြောင်းရွှေ့ပြီးနောက် ပြည်မြို့သို့ ယခုပြန်၍ ရောက်လာသောအခါ ပြန်၍တွေ့ကြလျက် တိုး၍ချစ်ကြပြန်လေ၏။ သို့ဖြစ်၍ မကြည့်က...

“မကြည့် ချစ်တာကို ကိုစိုးမြင့် အသိသားပဲ”

ဟု ပြန်ပြောလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်မှာ မိဘရှိစဉ်က ယုယုယယ၊ နုနုရွရွ ပြုစုကျွေးမွေး သုတ်သင်ခြင်းကိုခံခဲ့ရသူဖြစ်သဖြင့် မြေတောင်မြောက်တော့ အညောက် ထိုးတာလို ရွှေရေ၊ ငွေရေနင့် လောင်း၍ စိုက်ပျိုးရသော အမိုက်ညောက်သည် ကျောင်းသားဘဝ၌ ခက်မငါးဖြာနှင့် ပွားများကြီးကျယ်ထွန်းကား၍ လာလေ၏။ သို့ ထွန်းကားကြီးမြင့် မိုက်ခိုးတင့်၍ ဝင့်ဝင့်ဝါဝါ နေရာမှ ဖခင်သေဆုံးသဖြင့် ငါးတန်း၊ မြောက်တန်းကရပ်ပြီး မိခင် မှဆိုးမ၊ ပွဲကတော်ဒေါ်ဆင့်လည်း ပွဲကတော်ဘဝမှ ဆိုင်သည်ဘဝသို့ ရွှေလျော့ဖောက်ပြန်ဘူးတောင်းနှစ်၍ ဇောင်းကြမ်းပေါ်” သော အဖြစ်မျိုး ရောက်နေသဖြင့် ရိုးဂုဏ်ကလေးနှင့် ရုပ်ကလေးသားနား

ခြင်းမှတစ်ပါး မောင်စိုးမြင့်မှာ အခြားဂုဏ်ထူးဝိသေသဟူ၍ ကျောထောက်နောက်ခံ တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်ကာ အကြိတ်ခါ ရင်ကိုထုရလှမမန်း ဖြစ်ပြီး မိမိကိုယ်ကိုသာ မိမိအပြစ်တင်၍ နေရလေ၏။

မကြည့်သည် ကိုင်၍ထားသော လက်ကို အသာကလေး ဖယ်ပြီး နောက်သို့ဆုတ်လေ၏။ မောင်စိုးမြင့်သည် ဆုပ်ထားသောလက်ကို လွှတ်လိုက်လေ၏။

မြင့်။ “ဒီလိုဖြစ်ရင် ကျွန်တော် စိတ်ကျေနပ်ပြီ၊ မကြည့်က ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားတစ်လုံးကိုသာ လိုချင်တာပါပဲ။ ရဖို့၊ မရဖို့မှာတော့ကာ ကျွန်တော်ထိုက်ရင် ရမှာပဲ။ မထိုက်ရင် သူတစ်ပါး ရတာကိုကြည့်ပြီး ဝမ်းနည်းနေရမှာပါပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။

ထိုခိုက်တွင် ခြံထဲ၌ ချောင်းဟန်သံကို ကြားရလေ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ခေါင်းနားပန်းကြီး၍သွားပြီး ကြည့်လိုက်သောအခါ ရာဇဝတ်ဝန် ဦးမဲ့သည် အပါးသို့ ရောက်လာသည်ကို မြင်ကြရလေ၏။

မြကြည့်သည် သစ်ပင်မှ ကပျာကယာစွာပြီး လျင်မြန်စွာ ပိန္နဲ၊ မာလကာပင်တို့၏ အကြားမှ အိမ်ဘက်ကို ထွက်သွားလေ၏။ မောင်စိုးမြင့်မှာ မပြေးသာဘဲ မိ၍နေလေ၏။

ဦးမဲ့။ “မင်းဘာကိစ္စ ဒီကိုလာသလဲ။ နောက်တစ်ခါ ဒီမှာ တွေ့ရရင် မင်းကို ငါသေနတ်နဲ့ ပစ်ရလိမ့်မယ်။ မင်းပြည်ထောင်ကို ကြိုက်သလား၊ အင်းစိန်ထောင်ကို ကြိုက်သလား”ဟု မေးလေ၏။

“ကျွန်တော် ဘာပြုလို့ ထောင်ကိုသွားရမှာလဲ။ ဝန်ထောက်ကြီးပစ္စည်းကို ကျွန်တော် ခိုးဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး”ဟု ပြောလေ၏။

မြကြည့်သည် အိမ်သို့မဝင်မီ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရင်း အိမ်ထောင်နံရံကိုမှီကာ ပြန်၍ကြည့်လျက် တထိတ်ထိတ်ဖြစ်၍နေလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် အမျက်ထွက်သော ဦးမဲ့သည် တုတ်ကောက်နှင့် ရိုက်တော့မလို လက်ကိုမြှောက်လိုက်လေ၏။

မြင့်။ “ဝန်ထောက်ကြီး ရိုက်ချင်ရင်ရိုက်ပါ။ ကျွန်တော်တော့ လွန်တာပါပဲ။ ထောင်ကိုချလောက်အောင်

တော့ မလွန်သေးပါဘူး”

ထိုအခိုက်တွင် မြကြည်သည် ထိတ်လန့်တကြား ပြေးရှုလာပြီး ဖခင်ကြီး၏ တုတ်ကိုဆွဲကာ...

“ဖေဖေ မလုပ်ပါနဲ့ဖေဖေ။ ကျွန်မတို့ ကောင်းကောင်း စကားပြောနေတာပါ။ သွားပါစေ ဖေဖေ။ ကိုစိုးမြင့် သွားပါ။ သွားပါ”

စသည်ဖြင့် တောင်းပန်ချော့မော့သော ကြည့်ခြင်းမျိုး နှင့်ကြည့်လေရာ စိုးမြင့်သည် နောက်သို့ချာခနဲ လှည့်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။

ဝန်မင်းသည် မောင်စိုးမြင့်ခြံအပြင်ကို ရောက်အောင် ကြည့်ပြီးမှ သမီးကိုပြန်၍ကြည့်ကာ...

“အခုအိမ်ကိုသွား” ဟု တုတ်နှင့်အိမ်ဘက်ကို ပြလေရာ မြကြည်သည် မျက်ရည်သုတ်လျက် လျင်မြန်စွာ အိမ်ဘက်သို့ သွားလေ၏။

မြကြည်သည် ဝန်မင်းနှင့် အိမ်သားအားလုံး ရွှေဆံတော်သို့သွားသောအခါ မိမိ၏အဒေါ်လေးဖြစ်သူ မသဲညွန့်နှင့် နေမကောင်းဘူးဆို၍ အိမ်မှာနေရစ်လေ၏။ ဒေါ်သဲညွန့် မြန်မြန်အိပ်၍ပျော်လျှင် ကိုစိုးမြင့်နှင့် ယနေ့စကားပြောရမှာပဲ ကြံစည်ကာ ကိုးခန်းပျို့စာအုပ်ကိုယူပြီး-

“ဒေါ်လေး ကျွန်မ ခေါင်းကိုက်ပျောက်အောင် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်ပြစမ်းပါ”

ဟုပြောပြီး မသဲညွန့်အား စာအုပ်ကိုပေးလေ၏။ မသဲညွန့်သည် နဂိုက စာပေကို များစွာဝါသနာမပါသူ ဖြစ်လေရာ အတန်ငယ်ကြာစွာ ဖတ်မိလာသော် သမ်းဝေ၍ လာလေ၏။

ကြည်။ ။ “အို- တကတည်း ဒေါ်လေးကလည်း အိပ်ချင်လာပလား၊ ဖတ်ပါဦးဒေါ်လေးရယ်။ နားထောင်လို့ ကောင်းလွန်းလို့ပါ”

ဟု ပြောလေရာ မသဲညွန့်သည် ဆက်လက်၍ ဖတ်လေ၏။ ဖတ်ရင်း၊ ဖတ်ရင်း နားမလည်နိုင်သော စာလုံးများသည် မှေးမှိန်ကာ မမြင်နိုင်သော စာလုံးများဖြစ်၍လာလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် မြကြည်သည် အိပ်ပျော်ဟန်ဆောင်လေ၏။ မသဲညွန့်သည် စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ မြကြည်ကို ကြည့်လျက် “ဒါကြောင့် ပညာရှိများ ချီးမွမ်းဖို့ကောင်းတာပဲ။ ဖတ်သူရော၊ နားထောင်သူရော အိပ်ချင်လာအောင် စွမ်းတဲ့စာပါကလားနော်” ဟု ညည်းညူကာ သမ်းဝေပြီး...

“မချမ်းသာ၊ ပန်းမာလာ နေတွေ့သို့၊

ကြွမြေကာနွမ်း၊ ၎်လို့သာပြုံးရတော့

ကြုံချိုးကာ ဘဝင်ဆူလို့၊ အံ့ပုန်းပူ လူမသိတယ်၊
မီးငြိ ခမန်း”

ဟူသော အလွမ်းကို ညည်းပြီး စာအုပ်ကို ဖုတ်ခနဲချကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ဦးခေါင်းထက်သို့ပစ်လျက် ငြိမ်သက်ကာ အိပ်၍သွားလေ၏။ အတန်ကြာ၍ မသဲညွန့်ဟောက်စပြုသောအခါ မြကြည်သည် ထ၍ကြည့်ရင်း ခြေဖျားထောက်လျက် နောက်ဖေးလှေကားမှ ဆင်းသွားပြီး စောင့်၍နေသူ မောင်စိုးမြင့်နှင့် တွေ့ကြခြင်းဖြစ်လေ၏။

ဖခင် ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးမှာ ဘုရားကို မင်းကတော်ကြီး ဒေါ်ညွန့်အား အခြားအဖော်များနှင့် သွားလေရာမှ လမ်း၌ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်နှင့် ကိစ္စတစ်ခုပေါ်၍လာပြီး ပြန်ခဲ့လေ၏။

ဝန်ထောက်မင်းလည်း သမီးအား...

“နောက်တစ်ခါ ဒီအကောင်နဲ့စကားပြောရင် သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်မယ်”

ဟု ကြိမ်းပြီး မိမိ၏အခန်းထဲသို့ ဝင်သွားခိုက်မှာ မြကြည်သည် အိပ်၍နေသော မသဲညွန့်ကို သွား၍နှိုးလေ၏။ မသဲညွန့်သည် ငေါက်ခနဲထပြီး...

“ညည်းကအေ တကတည်း အိပ်မက်ကောင်းတုန်းမှ လာနှိုးတယ်၊ မက်လို့မှ မပြီးသေးဘူး၊ တကတည်း”

“ဒီအရူးမက ဘာဖြစ်နေတာတဲ့”

ဟု ပြောရင်း ဝန်မင်းသည် အခန်းဝဘက်သို့ လှည့်လာပြီး...

“နင်လည်း အလိုတူအလိုပါ၊ နင်ပါသေချင်သလား” ဟု ကြိမ်းလေ၏။

မသဲညွန့်သည် အိပ်ရာပေါ်၌ထိုင်ရင်း ဆံပင်ဖိုးရိုးဖားယားနှင့် လျှော့၍ကျသော ထဘီကိုပြင်၍ဝတ်ရင်း ဝန်မင်းကို ထိတ်လန့်စွာကြည့်ရာမှ မြကြည်ကိုကြည့်လျက် အံ့အားသင့်၍နေလေ၏။ ဝန်မင်းပြန်၍ သွားသောအခါမှ မြကြည်က တီးတိုးစကားဖြင့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေရာ မသဲညွန့်က...

“ညည်း ရည်းစားထားရာမှာ ငါက ဘာမဆို ညာမဆို အဆစ်ပါနေရတာပေါ့လေ။ သူများ ဆွမ်းခံရင်း

ငှက်သင့်' ငါ့မှာ အိပ်နေရင်း ငှက်သင့်တာပါပဲ”

ဟု ပြောပြီး စု၍နေလေ၏။

အဆိုပါ အကြောင်းအရာများ ဖြစ်ပွားပြီးနောက် မမြကြည်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မောင်စိုးမြင့်ကို တွေးမိသဖြင့် တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ မြင့်ရန်းနိုး ဖျော်ကိုးချက်နှင့် တမ်းတကာနေသော်လည်း မောင်စိုးမြင့်ကို အရိပ်အယောင်မှ မမြင်ရဘဲ သုံးရက်လေးရက်လောက်ကြာသောအခါ “ကိုစိုးမြင့် စိတ်ပျက်ရှာတာနဲ့ တစ်ရပ်တစ်ရွာကို ပြေးရှာလေသလား” ဟု တွေးတောကာ သနားပြီး “ဪ-ငါ့မှာလို့ သူသွားရတာပါပဲ” ဟု တွေးတောကာ တစ်ခါတည်း စိတ်ပျက်အောင် ပြောလိုက်မိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်း၍နေလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ မသဲညွန့်ကို စေလွှတ်ကာ စုံစမ်းဖို့ ခိုင်းလေရာ မသဲညွန့်ပြန်၍လာသောအခါ မိမိတွေးထင်သည့်အတိုင်း မောင်စိုးမြင့် အိမ်မှာမရှိတော့သည်ကို သိရှိရလေ၏။ ထိုနေ့မှစ၍ မြကြည်သည် အိပ်ခန်းထဲမှထွက်ဘဲ ကိုစိုးမြင့် ချမ်းသာပါစေ၊ ရောက်ရာအရပ်မှာ မျက်နှာပွင့်လန်းပါစေ၊ ချစ်သူခင်သူတွေနဲ့ တွေ့ပါစေ၊ ကျန်းမာပါစေ၊ စိတ်သဘောပြောင်းလဲပြီး လူကြီးတစ်ယောက် တစ်နေ့သ၌ ဖြစ်လာအောင် သတိတရားရပါစေ။ လူဆိုးလူသွမ်း မကောင်းတဲ့လမ်းတွေကို မရောက်ပါစေနှင့် စသည်ဖြင့် မောင်စိုးမြင့်အတွက် အမြဲမေတ္တာပို့၍သာ နေရှာလေ၏။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်းလိုလိုပင် မောင်စိုးမြင့် ပြန်လာပလားဟု မသဲညွန့်ကို စေလွှတ်ကာ အမေးခိုင်းလေ၏။ မသဲညွန့် သွား၍မေးသည့်အခါတိုင်း မောင်စိုးမြင့်၏ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဆင့်ကို မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက် တွေ့ရလေ၏။ သို့တွေ့ရကြောင်းကို မြကြည်ကြားရသည့်အခါတိုင်း ရင်ထဲမှာ မချိဖြစ်ရှာလေ၏။

မြကြည်သည် မောင်စိုးမြင့်အပေါ်၌ မိမိအချစ်ဟာ အဘယ်လောက် စူး၍နေသည်ကို မောင်စိုးမြင့်ထွက်၍သွားကာမှ သိရလေ၏။ ညဉ့်အခါများ၌ ဘုရားဓီးပူဇော်တိုင်း မောင်စိုးမြင့်အတွက် ဆုတောင်းသေး၏။ မောင်စိုးမြင့်၏ စိတ် ပပျောက်သက်သာစိမ့်သောငှာ စာများကို ဖတ်သော်လည်း အကျိုးမရှိ။ စိတ်သည် စာထဲသို့ မရောက်ဘဲနေလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်အတွက် ထိုမျှလောက် သောကရောက်

၍နေသော်လည်း မောင်စိုးမြင့်နှင့် မိမိသည် ဖူးစာဖက်မဟုတ်။ မောင်စိုးမြင့်ကဲ့သို့သော ယောက်ျားပျိုကလေးသည် မိမိ၏ဖူးစာစာရင်း၌ မပါ။ ပြဒါးတစ်လမ်း၊ သံတစ်လမ်း ဆိုတာလို တစ်စုံတစ်ရာမျှ မသက်ဆိုင်ကြောင်း သိရလေ၏။

သို့ပင်သိသော်လည်း ငယ်ငယ်ကစ၍ ချစ်ခဲ့သူဖြစ်သဖြင့် လူလားမြောက်၍လာကြသော ဤအရွယ်၌ အချစ်မပြယ်သည်သာမက တိုး၍ပင် အချစ်ရှိန်တက်၍နေခိုက်မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်၍ သွားသည်မှာ တစ်သက်လုံး မေ့နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

မြကြည်သည် ဖခင်မရှိသည့်အခါ ဒေါ်ဆင့်၏ အိမ်သို့ သွား၍ မောင်စိုးမြင့်အကြောင်းကို ပြောဆိုစုံစမ်းမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါ်ဆင့်မျက်ရည်သုတ်လျှင် မြကြည် မျက်ရည်လည်၏။ ဒေါ်ဆင့် ဝမ်းနည်းပူပင်သည့်အခါ မြကြည်ရင်ထဲမှာ လှိုက်၍လာလေ၏။ မသဲညွန့်သည်လည်း ဒေါ်ဆင့်အိမ်သို့ သွား၍လည်သည့်အခါ လိုက်ပါသွားပြီး မတော်ရသော ချွေးမနှင့်ယောက်ျား မျက်ရည်သုတ်ကြသည့်အခါတိုင်း လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်ခန့်အခါက အခြားမိန်းမတစ်ယောက်နှင့်ညား၍သွားသော မိမိရည်းစား စာရေးကြီးတစ်ယောက်ကို သတိရကာ “ဪ၊ ငါဖြစ်တာနဲ့ တူလိုက်တာနော်” ဟု တွေးတောလျက် မျက်ရည်သုတ်ရရှာလေ၏။

တိမ်နီ၊ တိမ်ဝါ၊ တိမ်ပြာမနောက် ဝင်းတောက်ကြည့်လင် ပျော်ရွှင်စရာ ညနေဖြစ်သော်လည်း မြကြည်၏စိတ်၌ မပျော်၊ ရန်ကုန်မြို့သို့ ကျောင်းတက်ရန် ပြန်ရမည့်အရေးကိုလည်း တွေးတောကာ ဝန်လေးသလိုလို ဖြစ်၍နေလေ၏။

“ဪ- ဖြစ်နိုင်တော့တာမှ မဟုတ်ကြဘဲ။ ဘယ်အတွက် တွေးတောပြီး ဆွေးနေမှာတဲ့တုံး” ဟု သက်မကြီး ချကာ အားယူလျက် ပြတင်းပေါက်မှခွာပြီး လက်စမသိမ်းသေးသော မိမိ၏ အလုပ်ရှိရာ သံခွတင်လေးအနားသို့ ပြန်၍သွားလေ၏။ ရေချိုး၊ ပေါင်ဒါလိမ်းပြီး ဆံပင်ကို ပြန်၍ချကာ ထဘီရင်ရှားနှင့်နေသဖြင့် နေရောင်တွင် ရွှေသားရွှေဆံပင်များလို ဖိတ်ဖိတ်တောက်၍သွားလေ၏။

ထိုညဉ့် ဓရီးသွားရန်အတွက် အိပ်ရာလိပ်သေတ္တာ၊ မိန်းမပျို ကျောင်းသူမကလေးများရဲ့ ကိရိယာ တွဲနဲ့သာ ပလာမျိုးတို့ကို ထည့်သို့ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်ရာတွင် စာအိတ်

ကြီးတစ်ခုကို သားရေအိတ်ကလေးတစ်ခုမှ ထုတ်ယူပြီး ၎င်းစာအိတ်ကြီးကို လက်နှင့်ကိုင်ကာ စိုက်၍ ကြည့်နေ ခိုက် မျက်လုံးများ၌ ပုလဲရောင်အဆင်း တောက်ဝင်းသော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးတွေ ပေါ်၍လာလေ၏။

ထို့နောက် စိတ်ကိုတင်းပြီး အံ့ကြိတ်ကာ စာများကို တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ယူ၍ကြည့်ရင်း စုတင်ပေါ်မှာ ထိုင်လေ၏။ စာများကို ဖတ်၍ပြီးသောအခါ စာများကို ကပျာကယာခေါက်၍ စာအိတ်ကြီးထဲသို့ ထည့်ပြီး စာ အိတ်ကို လက်ကကိုင်လျက် အိပ်ရာလိပ်ကိုမှီကာ ပြတင်း ပေါက်နှင့်တည့်၍နေသော ရွှေမိုးကြီးကိုဝေတောတေမျက်လုံး များနှင့် ရှုမျှော်ရင်း...

“သူယောက်ျားလည်း ပီသတယ်၊ ခံ့ညားတဲ့ ကျက် သရေလည်း ရှိတယ်၊ အလိမ္မာဉာဏ်လည်း ရှိပါလျက် ဘယ်အတွက် မိုက်ရပါသတုံးနော်”

ဟု တွေးတောကာ ရောယှက်ရှုပ်ထွေး၍နေသော တိမ်ကောက်ရိုးပုံနှင့် တိမ်ချုံ့ပတ်များကိုမြင်လျက် ဒီတိမ် တွေဖြစ်ကြတာလို ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်ကြသလားဟု စဉ်းစား၍ နေလေသတည်း။

မြကြည်၏ဖခင် ဝန်ထောက်မင်းသည် မိမိ၏သမီး ကို ယောက်ျားများ၏ ဉာဏ်ကိုမိအောင်ပြုဖို့ရန် ကြံစည်၍ ထားသဖြင့် မြကြည်မှာလည်း လောကဓာတ်ကို များစွာ ဝါသနာပါသူဖြစ်သည့်အလျောက် နီးစပ်ရာပညာတစ်ခုခု ကို သင်ပေးရန် ကြံစည်လျက် အင်ကျင်နီယာအတတ် သင် ဖို့ရန် ဘီလပ်သို့ပို့မည်စိတ်ကူးမိလေ၏။

ဝန်ထောက်မင်းသည် အများနှင့်တူသူမဟုတ်၊ မိမိ ၏ စိတ်ကူးရှိရာ ထူးချွန်၍လုပ်တတ်သူဖြစ်လေရာ အများ တကာက မတော်ပါဘူး၊ သမီးမိန်းကလေးလို ထကား ယား၊ ထိုင်ကားယားအလုပ်များသင်ပေးဖို့ မတော်သေး ကြောင်းနှင့် ဝိုင်း၍တောင်းပန်ကြသောကြောင့်သာ လက် လျှော့၍ထားရလေ၏။

ပညာများကို ဆက်၍သင်ရန် အင်္ဂလန်သို့ သွားရ မည့်အချိန် နီး၍လာလေ၏။ မျက်လုံးများမှာ နည်းနည်း ပါးပါး မှန်သလိုဖြစ်သောကြောင့် ဆရာဝန်ကိုပြရင်း မျက် မှန်လည်း စမ်းသပ်ရင်းဆိုသလို ဆေးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်သို့ သွားလေရာ ဆရာဝန်ထံ လူနာတွေ တစ်ယောက်ပြီး တစ် ယောက် အလှအယက်ဝင်ဖို့ရန် စောင့်၍နေသူတွေများသော

ကြောင့် ၎င်းစောင့်၍နေသူများနှင့် ခပ်ဝေးဝေး အေးအေးမှ ဝင်ရန် စောင့်ရင်း ဆေးဆိုင်ထဲသို့ လျှောက်ကာလှည့်ကာ ဆေးပုလင်းတွေကို ကြည့်ရင်းနေလေ၏။

သို့နေရာ တစ်ခါတစ်ခါ လမ်းလျှောက်ရင်း ဆေး ဆိုင်အဝင် တိုက်ရှေ့တံခါးမကြီးအနီးသို့ လျှောက်ရင်း လမ်းဘက်ကို ကြည့်လေ၏။

သို့ကြည့်နေခိုက်တွင်-
“ငါတော့ ငါ့ကောင်မက ကန်ထုတ်လိုက်တာနဲ့ ဒီ ရောက်လာတာပဲ”

ဟူသော စကားကို တံခါးအပြင်အုတ်နံရံဘက်မှ ကြားရလေ၏။

“ဒီမိန်းမ ဘယ်မြို့မှာရှိသလဲ”
ထိုအခါ မြကြည်သည် ထူးဆန်းသောစကားကို ထပ်မံကြားချင်သဖြင့် ကိုယ်ရှိန်သတ်လျက် ရပ်ကာနေလေ ၏။

“ရန်ကုန်မှာပဲ ကျောင်းမှာနေတယ် သူငယ်ချင်းရဲ့။ ငါလည်း သူ့ကိုမနှောင့်ယှက်ချင်တာနဲ့ ရှာလားမေးလား မလုပ်ဘဲ အေးအေးဆေးဆေးနေတော့တာပဲ။ ရှာလို့တွေ့ လည်း အကျိုးမရှိပါဘူး”

“ဘာဖြစ်တာလဲ”
“သူက အင်္ဂလိပ်လိုဆယ်တန်း၊ ငါက ဘာပညာမှ မရှိ၊ တော်တော်လိမ္မာတယ်ကွ။ ငါ့ကို ယူမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ့လိုအလုပ်မရှိ၊ ပညာမရှိတဲ့ လူကိုယူရင်လည်း တော် တော်မိုက်တဲ့ကောင်မလို့ ဆိုရမှာပဲ”

“တော်တော်ချမ်းသာရဲ့လား”
“သူ့အဖေက ရာဇဝတ်ဝန်ထောက်ပဲ”
“ဒီလိုဖြင့် လာဘ်စားထားလို့ ချမ်းသာမှာပေါ့”

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေ၊ ဝန်ထောက်ဦးမဲ့ဟာ လာဘ်စားဖို့ လိုတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမျိုးကောင်း၊ အဆွေကောင်း၊ နဂိုက လူချမ်းသာမျိုး ဖြစ်တဲ့အပြင် ဝန်ထောက်ကတော် ကြီး အမွေအနစ်ရတာက လယ်ဇက သုံးထောင်ကျော် ကျော် ရှိတယ်”

“မင်း တယ်ည့်တဲ့လူပဲ၊ ဒီလို သိုက်တွေ့လို့မှမတူးရင် မင်းအရူးပေါ့”
“ကောင်မကိုယ်တိုင်က ငါ့ကိုမကြိုက်ဘူးကွဲ့၊ သူ့

အဖေလည်း တော်တော်ကြောက်စရာကောင်းတာကြီးပဲ။ သိုက်ဆိုတာကတော့ သူငယ်ချင်းရယ် ... ယောက်ျားထက် သိုက်စစ်တာ မရှိပါဘူး။ ကိုယ်တိုင် ဟန်မကျရင် သာ မိန်းမသိုက်ကို လိုက်ပြီးတူးရတာကလား။”

ဟု ပြောခိုက်တွင် မြကြည်သည် မောင်စိုးမြင့်ပဲဟု သိလျက် အားရ ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ ဘာကိုမျှမမြင်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမထား၊ အပြင်သို့ ထွက်၍ ကြည့်တော့မည် အပြုတွင် အတူလိုက်လာသော ဆရာမက ပန်းကို လက်နှင့်အသာတို့ပြီး...

“လူတွေ စဲသွားပြီ၊ လာ မြန်မြန်ဝင်ရအောင်”

ဟု ပြော၍ခေါ်သဖြင့် ဆရာမ၏မျက်နှာကို နိမြန်းသောမျက်နှာနှင့် မော်ကြည့်ကာ...

“ဆရာမ၊ ကျွန်မ...”

ဟု လှုပ်ရှားလျက် ဣန္ဒြေပျက်သောအသံနှင့်ပြောပြီး စကား မဆက်နိုင်ဘဲ ဆရာမခေါ်ရာ မျက်စိကုဆေးဆရာ၏ အခန်းထဲသို့ သွားလေ၏။

မျက်စိကို စမ်းသပ်၍ မျက်မှန်တပ်ခြင်းအလုပ်သည် နာရီဝက်ခန့် ကြာလေရာ မြကြည်၏စိတ်၌ နာရီပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြာသည်ဟုထင်မှတ်လျက် စိတ်ထဲတွင် မငြိမ်မသက်ဖြစ်၍နေပြီး အပြင်ကိုသာ တစောစော ဖြစ်လျက် ကြားရသောစကားများကိုသာ တွေးတော ဆင်ခြင်ကာ မောင်စိုးမြင့်၏ မြင့်မြတ်သော စိတ်နေသဘောထားကို အောက်မေ့စဉ်းစားရသဖြင့် ဆရာဝန်ပြောသော စကားများကိုမှ မကြားဘဲနေသောကြောင့် ဆရာမကပါ ကူညီ၍မေးမှ ပြန်ပြောဖော်ရလေ၏။

ဆရာဝန်က မြကြည်၏မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ကာ...

“မကြောက်ပါနဲ့၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ စိတ်ချပါ”

ဟု ပြောကာအားပေး၍ လွှတ်လိုက်လေ၏။

အပြင်သို့ရောက်သောအခါ မြကြည်သည် တံခါးဝသို့ ဆရာမ မရောက်မီ ရောက်လေ၏။ အသံကြားသော နေရာဘက်သို့ကြည့်လေ၏။ သို့သော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ မမြင်ရသဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ရထားကိုတက်ပြီး စကားမပြောဘဲ ကျောင်းသို့ပြန်ရောက်သွားလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်သည် ရက်ကြောက်စိတ်နောက်ပြီး အကြံပေါက်ရာ မိခင်ကိုစွန့်၍ထွက်လာခဲ့ရာ ရန်ကုန်မြို့သို့

ရောက်လာလေ၏။

ငါအသုံးမကျလို့ ယခုလိုဖြစ်ရသည်။ ငါအသုံးကျလျှင် ယခုလိုမဖြစ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါ အသစ်ပြုပြင်တော့မည်ဟု စိတ်အကြံပြုကာ လက်ထဲ၌ ငွေစ၊ ကြေးစ အနည်းငယ်မျှနှင့် ရန်ကုန်မြို့တိုက်ကြီးတွေကို လျှောက်၍ကြည့်ကာ ဘာကိုလုပ်ရမှန်း မသိဘဲနေလေ၏။

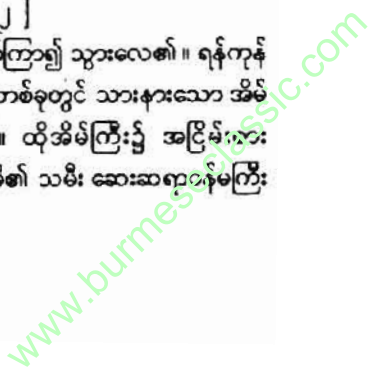
နေ့အခါ ပန်းဥယျာဉ်များ၌ တစ်ကိုယ်တည်းထိုင်ကာ အကြံယူလေ၏။ အခါများစွာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ထိုင်လျက် စိတ်ကူးဉာဏ်ကို ထုတ်လေ၏။ ညဉ့်အခါ၌ မြို့စွန်တာမွေရပ်ကွက်ဘက်၌ ခြံတစ်ခုတွင် အိပ်လေ၏။ ထိုခြံ၌ အဘိုးကြီး၊ အမယ်ကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ၎င်းတို့၏သား မောင်စောသည် မောင်စိုးမြင့်ကို ကောင်းစွာကြည့်ရှု၍ ထားကြလေ၏။ မောင်စိုးမြင့်နှင့် မောင်စောမှာ ရွယ်တူဖြစ်၍ ရှေးအခါက သိဖူးသူဖြစ်လေရာ မောင်စိုးမြင့်ကို ညီအစ်ကိုကဲ့သို့ သဘောထားလျက် အလုပ်ကို ရှာပေးဖို့ရန် ကြံစည်၍ နေလေ၏။ သို့ ကြံစည်၍နေခိုက်တွင် မောင်စောသည် မောင်စိုးမြင့် အနေ၊ အစား မညှိုးငယ်ရအောင် များစွာဂရုစိုက်လေ၏။ မောင်စော၏မိဘများကလည်း ထို့အတူ ကြင်နာစွာ သဘောထားကြလေ၏။

မောင်စောမှာ အဆိုပါဆေးတိုက်ကြီးတစ်တိုက်မှ လခတစ်ရာနှင့် အလုပ်လုပ်၍ ၎င်း၏မိဘများမှာ မိမိတို့၏ ခြံထဲ၌ ပန်းများနှင့် ဟင်းရွက်ဟင်းသီးများကို စိုက်ပျိုးလျက် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ ကုံလုံအေးချမ်း၊ မပင်ပန်းသော အသက်မွေးခြင်းဖြင့် ငြိမ်သက်စွာနေကြလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်မှာ အလုပ်အကိုင်မရှိသေး၍ မောင်စောကို ကူညီသောအနေဖြင့် ထိုဆေးတိုက်ကို လိုက်ပြီးလျှင် အလုပ်အကိုင် ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးလေ့ရှိလေရာ တစ်နေ့ သ၌ အလုပ်ခန်းသို့မဝင်မီ တိုက်ရှေ့၌ စကားပြောနေကြရာ တွင် မြကြည်သည် ဆိုင်အတွင်းမှနေ၍ ၎င်းတို့ ပြောသော စကားကို ကြားရလေ၏။

[၂]

ထို့နောက် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ၍ သွားလေ၏။ ရန်ကုန်မြို့ အနီးရှိ ဆင်ခြေဖုံးနေရာတစ်ခုတွင် သားနားသော အိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ရှိလေ၏။ ထိုအိမ်ကြီး၌ အငြိမ်းစားဝန်ထောက်ကြီးဦးဖွဲ့သည် မိမိ၏ သမီး ဆေးဆရာဝန်မကြီး

မမြကြည်နှင့် အတူနေလေ၏။

၎င်းဆရာဝန်မကြီးသည် အင်္ဂလန်မှ ဆေးအတတ်ကို တတ်၍သာ လာခဲ့သော်လည်း ၎င်းဆေးအလုပ်ကို များစွာမလုပ်ဘဲ အိမ်၌ ဆေးဝါးအပြည့်အစုံနှင့် လူနာစမ်းသပ်သောနေရာခန်းကို စီမံ၍ထားသော်လည်း အခြားသော ဆေးဆရာဝန်များကဲ့သို့ ခြေကြွနှင့်ဆေးဖိုးကို ရအောင် သဘောမထားဘဲ ဆင်းရဲသောသူများကို အခမဲ့ကုသ၍ ပေးခြင်းမှတစ်ပါး အခြားများစွာ ကုသခြင်းအလုပ်ကို မလုပ်ဘဲနေလေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ငွေကြေးအပြည့်အစုံ ကြွယ်ဝသော လူနာများကို တွေ့ကြုံသည့်အခါ၌ ဆင်းရဲသားများကို ကုသရန်စရိတ်အတွက် သဒ္ဓါတရားရှိသလောက် အလှူငွေကောက်ခံ၍ ယူလေ၏။

ဒေသခံဝန်ထောက်မင်းမှာမူကား ဇနီးသည်ဝန်ထောက်ကတော်ကြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ပြီးကတည်းက ရန်ကုန်မြို့သို့လာရောက်၍ ခြံမြေ အပိုင်ဝယ်၍ နေထိုင်ရာ သမီးကို ပညာသင်ပေးရသော အကျိုး ကျေးဇူးတည်းဟူသော စီပီတဒါနအလုပ်၌ နှလုံးမွေ့လျော်ကာ သမီးကိုသာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် နေလေ၏။

၎င်းတို့၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာမှာမူ သားအဖနှစ်ယောက် နှစ်သက်ပြန် စားသောက်သော်လည်း မကုန်နိုင်သဖြင့် လာဘ်လာဘငွေကြေးရဖို့ကိုလည်းကောင်း၊ ဥစ္စာစည်းစိမ်ကိုတိုးတက်အောင် ကြံစည်ဖို့ကိုလည်းကောင်း တွေးတောကြံစည်ခြင်းမရှိ၊ ဝန်ထောက်မင်းမှာ ပုတီးကို အဖော်လုပ်လျက် လောကုတ်ကိုအာရုံပြုကာ အစိုးရအလုပ်၌ ဆိုးညစ်တွယ်ငြိခဲ့သော အညစ်အကြေးတို့ကို ပုတီးဖြင့် သုတ်သင်ရှင်းလင်း စင်ကြယ်အောင်လည်းကောင်း၊ ဒါနဖြင့် ဆေးလျှော် ဖို့တို့ကိုလည်းကောင်း အားထုတ်ကာ သံဝေဂရသူတစ်ယောက်၏ ဘဝ၌ ပျော်ပိုက်၍နေရာတော့သတည်း။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် မောင်စိုးမြင့်နှင့် ပျိုရွယ်နုနယ်သူတို့ သဘာဝအချစ်၊ သိမ်မွေ့အေးမြငြိမ်းချမ်းလှသော လေပြည်ကို မောင်စိုးမြင့်နှင့်အတူ ရှုရှိုက်ခံစားခဲ့ရပြီးနောက် အလိုသို့မရောက်ကတည်းက အချစ်ဆိုတာ စိတ်နှလုံးကို ခြံအောင်၊ ရဲအောင် ချစ်တတ်သော အရာဝတ္ထုတစ်ခုပေတကားဟု အတွေးသန်ပြီးလျှင် ချစ်ဖို့ရန် အချက်မြင်တိုင်း ရင်ထဲမှာထိတ်ပြီး ချစ်စိတ်တွေပေါ်လာသည့်အခါ

ပညာတက်၌ လစ်ဟင်းမှာစိုးသည့်အတွက် သိက္ခာ၊ နှိပ်ကာ အချစ်ကြိတ် မာမာဟူသမျှကို မညာမတာ ခြေမူဖျက်ဆီးခဲ့လေရာ ဖျက်ဆီးခြင်းအလျှောက် အားအင်တိုးတက်ကာ လာပြီးလျှင် အပျိုကြီးဇာတာပါသလို ဖြစ်၍လာလေ၏။

မိန်းမများမှာ ငယ်ရွယ်စဉ်က မိမိတို့လိုလားတောင့်တ အသက်တမျှချစ်ရသူတစ်ယောက်ယောက်နှင့် ကွေကွင်းပြီး "သင်းလည်း အသုံး ကျတော့မှာမဟုတ်၊ သင်းကို ယူရလျှင် ငါလည်းသင်းလို ယုတ်ညံ့တဲ့ ဘဝကို ရောက်တော့မှာပဲ"ဟု စိတ်ထဲ၌စွဲကာ ထိုစွဲလမ်းသောဇာတ်ကို ဖျောက်စပြုလျှင် နောက်အစဉ်ဖျောက်ဖျက်ရန် လွယ်ကူပြီး အခြားလူ တစ်ယောက်ယောက်နှင့် အသစ်တစ်ဖန် တွေ့ရသည့်အခါမှာ ဖျောက်လွယ်၊ ဖျက်လွယ်၊ ခုခံခြင်းဆန်ရန် လွယ်ကူခြင်း ဖြစ်တတ်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့လွယ်ကူ၍လာသောအခါ ၎င်းတို့၏ သဏ္ဍာန်မှာ အချစ်ဆိုတဲ့ အနုဘက်လမ်းနှင့် ပတ်သက်သောစကားကို ပြောရ၊ ဆိုရ၊ နားထောင်ရမှာကိုပင် လွန်စွာရှက်ကြောက်လျက် ယောက်ျားတစ်ယောက်လို ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်၍လာပြီး အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်ပါ ရိုး၍လာပြီးလျှင် "အချစ်ဆိုတာ အမြီးနဲ့လား၊ ဦးချိနဲ့လား၊ ဓွေ့တတ်တဲ့ သတ္တဝါမျိုးလား၊ ကိုက်တတ်တဲ့အကောင်မျိုးလား"ဟု ဝေဝေဝါဖြစ်ကာ မသိကျိုးကျွန် နေတတ်ကြလေ၏။

စင်စစ်အားဖြင့်သော်ကား ယခုအခါ ဤလူရွာ၌ သမုဒယတဏှာမကင်းသူ ကညာယမင်းတို့မှာ မညာတာအတင်းကိုက်ခံစားသောက်သော အချစ်ကောင်တို့နှင့် တွေ့ကြုံ ဆုံကြသဖြင့် 'ခဲမှန်ဖူးတဲ့ စာသူငယ်'လို အနာသည်ဖြစ်၍ နေကြသည်မှာ လွန်စွာပင်များပြားသဖြင့် စိတ်နာသဖြင့် ဖြတ်တောက် နောက်တောက်တောက် အကြံပွေလျက် ကံခေချင်သည့် နိမိတ်လို သဘောထားတတ်ကြလေသည်။

ဒေါက်တာမြကြည်ကဲ့သို့သော မိန်းမမျိုးမှာမူ ကိုယ်ပိုင်ညဏ်ကလည်း ရှိ၊ ဥစ္စာနေနဲ့လည်း ပြည့်စုံနေရာ "လူတစ်ခု ပူမှုက ဆယ်ကုဋေ"ကို ကုဋေနှစ်ဆယ်ဖြစ်မှာ စိုးသဖြင့် ထပ်ကိုးဆင့်ကာ အနှောင့်အယှက်တိုးမှာစိုးပြီး တစ်ကိုယ်တည်းနေခြင်းတည်းဟူသော ရှေးရှေးစကားထုံးအသွားလို အမုန်း အကစားခံရလျက်၊ အပိုမညည်းရအောင် အပျိုကြီးလုပ်၍ နေချင်တတ်ကြလေ၏။

www.burmeseclassic.com

သို့အတွက် ဆရာဝန်မမြကြည်မှာ အစပ်လာသူတွေ ကိုပင် အစပ်၊ အပူကောင်တွေ မှတ်ထင်ကာ တစ်ကိုယ် တည်း ဖခင်နှင့်အတူ မငြူမစု နေရာလေ၏။

သို့နေရာ၌ တစ်ခါတစ်ခါ မောင်စိုးမြင့်ဆိုသည့် ငယ် ငယ်က သိရသောသူတစ်ယောက်ကို သတိရသော်လည်း “သင်းလည်း ပျက်စီးပြီ၊ ဘယ်ထောင်၊ ဘယ်တန်းမှာ နန်း ထိုင်၍ နေရာပါလိမ့်မလဲ” ဟူသော တွေးတောခြင်းမှတစ်ပါး ဆက်လက်ပိုမို ထိုထိုသောအချစ်အကြောင်းတွေကို နှစ် ပေါင်းများစွာ မေ့ပစ်ဖိနပ်ပုံအုပ်ကာ စုန်းစုန်းမြုပ်အောင် ချုပ်၍သာ ထားရလေ၏။

သို့ပင် ချုပ်ရငြားသော်လည်း ငယ်ငယ်က စုတ်ခဲ သော နှလုံးသားအပြဟာ မချုပ်ဘဲ သူ့ဘာသာထားသည့် အခါ မေ့မေ့လျော့လျော့နေသဖြင့် သက်သာ၏။ မတော် တဆ အတွေးရ၍ တွေးဆကာ ချုပ်မိသည့်အခါများမှာ မူကား “ဆိုလေကလေး မန်းလေပြီလေ” ဟူသော စကားကဲ့ သို့ ချုပ်လေပြီလေ သွေးရဲရဲ သံရဲရဲဖြစ်လေ မှတ်ထင်ရလေ သတည်း။ သို့မှတ်ထင်ရသည့်အတွက် သတိရသည့်အခါ မချုပ်ဘဲ အစုတ်အပြီအတိုင်း လွှတ်၍ထားရလေ၏။

ဆောင်းဥတု မွန်းလွဲအချိန် အိမ်နောက်ဖေးလသာ ခန်း၌ ချိတ်ဆွဲထားသော သဇင်ပန်းခက်ကြီးများကို ကြည့် ရင်းငေးမောတွေးတော၍ နေရာမှာ မောင်စိုးမြင့်ကို တွေးမိပြီး အစုတ်အပြီကို ချုပ်တဲရန် အရေးပေါ်၍ လာလေ၏။ သို့ အရေးပေါ်၍လာသောအခါ စိတ်ကိုပြောင်းပြီး အိမ်နောက်ဖေး ၌ရှိသော လမ်းကိုကြည့်လိုက်လေရာ လူတစ်ယောက် လျှောက်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

၎င်းလူသည် သတ္တလတ်အင်္ကျီအနက် ရင်ဖုံးနှင့် ပုဆိုးရှည်ကို ဝတ်ဆင်လေ၏။ မြကြည်သည် ထိုသူကို ထိုတစ်ကြိမ်သာ တွေ့ရသည်မဟုတ်။ ဤအကြိမ်ပါနှင့် သုံးကြိမ်ရှိသဖြင့် သည်လူ ဘယ်သူများဖြစ်ပါလိမ့်မလဲဟု တွေးတောမိလေ၏။

၎င်းလူကို ထိုမြင်ရသော သုံးကြိမ်စလုံးပင် ခပ်လှမ်း လှမ်း ကျောတက်မှနေ၍ မြင်ရသဖြင့် ပုံသဏ္ဍာန်ကို အတိ အကျ မသိရသောကြောင့် ၎င်းမျက်နှာကို မြင်ချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၍နေလေ၏။

အကြောင်းမူကား ဤသူငယ်သည် “အကြံတစ်ခုခု ရှိသောသူပေလား” ဟု တွေးတောကာ စိတ်မချသကဲ့သို့

ဖြစ်လေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ လွန်ခဲ့သောနေ့က တွေ့ရသော အချိန်တွင် ဒေါက်တာမြကြည်သည် ထိုနေရာ၌ထိုင်ကာ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကြည့်၍နေပြန်၏။ သို့သော် လည်း ၎င်းလူကို မတွေ့ရသေး၊ ထိုသူ ပေါ်မလာသော အခါ “ငါ ဂရုစိုက်၍နေသည်ကို သူတွေ့၍ ပေါ်မလာ သလား” ဟု စိတ်ထဲ၌မှတ်ထင်ကာ နောက်တစ်နေ့၌ ထို နေရာမှလာ၍မကြည့်ဘဲ အိမ်အောက်သို့ဆင်းကာထိုလမ်း အနီးအနားတွင် လမ်းလျှောက်ကာ နေလေ၏။

ထိုကဲ့သို့လမ်းလျှောက်ရင်း...

“ဘကျော်၊ ဘကျော်”

ဟု ခေါ်လိုက်လေရာ ထက်သန်သောလက်ဖြင့် ပစ် အပ်သော ကျောက်ခဲပမာလို တစ်ဟုန်တည်းပြေး၍လာ သော တယ်ရီယာသင်္ဘော ခွေးဖြူတစ်ကောင်သည် တစ် ဟုန်တည်းပြေးလျက် အပါးသို့ ရောက်လာလေ၏။ ထို အခိုက်တွင် ၎င်းယောက်ျားသည် ရောက်လာလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် ခွေးနှင့်ယှဉ်ကာ ကစား ရင်း ၎င်း ယောက်ျား၏ မျက်နှာကို ကြည့်လေ၏။ ထို ယောက်ျားသည် နှုတ်ခမ်းမွေးကို ခပ်တိုတိုညှပ်၍ ထားလေ ၏။ ၎င်း၏မျက်နှာကို ဒေါက်တာမြကြည် မြင်ရသော အခါ မျက်လုံးအရှိန်သည် ၎င်း၏မျက်နှာပေါ်မှ ခွာ၍မကျ အောင် ကပ်၍နေသကဲ့သို့ဖြစ်သွားပြီး ဒေါက်တာမြကြည် ၏ ရင်ထဲ၌ ခပ်နွေးနွေးကလေး ဖြစ်သွားလေ၏။

ဘကျော်သည် ၎င်းလူ၏နောက်သို့ ပြေးလိုက်ကာ အနံ့ခံရင်း အတော်ဝေးစွာ ပါ၍သွားလေ၏။ ဒေါက်တာ မြကြည်က-

“ဘကျော်၊ ဘကျော်”

ဟုခေါ်သောအခါ ထိုလူသည် နောက်သို့ကြည့်ပြီး ခွေးကိုကြည့်ကာ ပြီးတော့မလိုလုပ်ပြီး ဒေါက်တာမြကြည် ၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်ပြီး ထူမြေ့လုပ်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ချက်ချင်းလှည့်ပြီး ရှေ့သို့ရောက်သွား လေရာ ဒေါက်တာမြကြည်မှာ “ကိုစိုးမြင့်ပဲလား” စသည် ဖြင့် “ဘယ်သူများပါလိမ့်မလဲ၊ လူတူတစ်ယောက်ဖြစ်သ လား” စသည်ဖြင့် စဉ်းစားကာ ခွေးကို စကားပြောဖို့ သတိ မရဘဲ ခေါင်းငုံ့ကာ အိမ်ထဲသို့ဝင်သွားပြီး မိမိအခန်းသို့ ဝင်ကာ တစ်ခုသော ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး

“ထွေရာစိတ်ကူးပါလို့ ဖူးရွှေလက်တင်” ဟူသော အနေမျိုးနှင့် တွေးတောကာ နေရှာလေသတည်း။

တစ်နေ့သ၌ နံနက်အချိန် ဒေါက်တာမြကြည်သည် လက်ဖက်ရည်သောက်ရန် စားပွဲ၌ထိုင်ရာ စာတစ်စောင်ကို စားပွဲပေါ်မှာ တွေ့ရှိရသဖြင့် ထိုစာကို ဖောက်ကြည့်လိုက်သောအခါ မြန်မာဓာတ်ဆေး ကုမ္ပဏီတိုက်ဆိုင်ကြီးမှ ဖိတ်သောစာ ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ၎င်းဖိတ်စာမှာ ဝန်ထောက်မင်းနှင့်အတူ ညစာစား ကြွရောက်ရန် ဖြစ်လေသည်။

၎င်းကုမ္ပဏီသည် မြန်မာလူမျိုးပိုင် အင်္ဂလိပ်ဓာတ်-ဓာတုဗေဒ ဆေးဆိုင်ကြီးဖြစ်ကြောင်းကို ဒေါက်တာမြကြည်သည် သိရှိရသည့်အပြင် ၎င်းမြန်မာပိုင် အင်္ဂလိပ်ဓာတ်ဆေးဆိုင်ကြီးကို ကူညီလိုသောအကြံနှင့် ဆေးများ၊ ဓာတ်များကို အကြိမ်ကြိမ်သွားရောက် ဝယ်ခြမ်းဖူးသဖြင့် မန်နေဂျာ ဦးစိန်နှင့်လည်း နှစ်ကြိမ်၊ သုံးကြိမ် အသိအကျွမ်းဖြစ်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ခန့်ရှိလေ၏။ ထိုကဲ့သို့ တွေ့ကြုံရာ၌ ဆင်းရဲသော မိန်းမများနှင့် ကလေးများအတွက် လူနာအခန်းကြီးတစ်ခုကို ဖွင့်လှစ်ချဲ့ထွင်ရန် အကြံရှိကြောင်းကို ဦးစိန်က ဒေါက်တာမြကြည်အား တိုင်ပင်ဖူးသဖြင့် ဒီအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းဖို့ရှိသလားဟု တွေးမိလေ၏။

မြန်မာလူမျိုးတို့သည် မိမိတို့ မကျွမ်းကျင်သော ကာလပေါ်အလုပ်သစ်အမျိုးမျိုးတို့ကို ကြံစည်လုပ်ကိုင်ကြရာ လုံးပါးပါး၍လာကြသည်ကို ဒေါက်တာမြကြည်သည် အမြင်အသိဖြစ်၍နေလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ စွန့်စားခြင်းရဲကြသောကြောင့် မြန်မာလူမျိုးများပိုင်သော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့မှာ အတိုးမရှိ၊ အလျော့သာ ရှိသည်ကိုလည်း တွေးတောကာ နောင်အလားအလာ အဘယ်ပုံဖြစ်မှာကို ကြိုတင်တွေးခေါ်ပူပန်ခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။ မြန်မာလူမျိုးများသည် အမှန်တကယ် အကျိုးများမည်ဖြစ်သော အလုပ်ဟူသမျှကို ပယ်ရှား၍ ကျိန်းသေမဟုတ်သော အလုပ်များနှင့် တပုအားကျကာ ငွေကိုဖြုန်း၍ နေကြသည်ကို မြင်ရလေသတည်း။

မြန်မာလူမျိုးတို့ပိုင် ဆေးဆိုင်တွေရှိသော်လည်း ၎င်းဆေးဆိုင်များမှာ အများအားဖြင့် (တော်နည်းကား) ဆေးဆိုင်တွေဖြစ်ကြသောကြောင့် အပြိုင်ကများသဖြင့် တစ်

ပြည်ထောင်လုံးမှာ မီးယပ်၊ ဒူလာဆေးတွေ ပွားများပြီး မီးယပ်၊ ဒူလာနှင့် သေကျေပျက်စီး၍နေကြသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်လေသည်။

တကယ့်သားသားနားနား မဂိုလမ်းရှိ ကုလားပိုင် အင်္ဂလိပ်ဆေးဆိုင်ကြီးများလို ကျိန်းသေကျေးဇူးများ၍ တကယ်ကြီးပွားနိုင်ကြလျက် အမျိုးသား၏ ဂုဏ်ကျက်သရေဆောင်ဖြစ်သော မြန်မာပိုင် အင်္ဂလိပ်ဆေးဆိုင်မှာ အဆိုပါကုမ္ပဏီတစ်ခုသာ ရှိသေးသဖြင့် ဤအလုပ်သည် မိမိကူညီနိုင်သောအလုပ်ဖြစ်လေရာ များစွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ထိုနေ့သ၌ ဖခင်ဝန်ထောက်မင်းနှင့်အတူ သွားကြလေရာ ရန်ကုန်မြို့ အနောက်ပိုင်း၌ အငြိမ့်ပွဲများနှင့် စည့်ခံ၍နေသော မြန်မာဓာတုဗေဒဓာတ်ဆိုင်ကြီးသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

ဆေးဆိုင်ရှေ့၌ ဓာတ်မီးတွေ ဝင်းထိန်လျက် အငြိမ့်ပွဲမှာ ထွက်စမျှ ရှိသေးသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

လူရည်သားနား အသက်သုံးဆယ်နှင့် လေးဆယ် အကြားလောက် မှတ်ထင်ရသော မန်နေဂျာ မောင်စိန်သည် ဒေါက်တာမြကြည်နှင့် ဝန်ထောက်မင်းကို ခရီးဦးကြို ဖြူကြလေသည်။

မကြာမီ ဆေးဆိုင်၏ အပေါ်ထပ် မန်နေဂျာနေသော အခန်းသို့ ရောက်လာကြလေရာ အခြားစည့်သည်လူကြီး လူကောင်းနှစ်ယောက်၊ သုံးယောက်ကို တွေ့ရှိကြလေပြီး နောက် နှုတ်ခွန်းဆက်ကာ အသိအကျွမ်းပွဲကြပြီး စားပွဲခန်းသို့ ဝင်ကြလေရာ ထမင်းစားရင်း၊ တိုင်ပင်နှီးနှောပြောဆိုရင်း ဒေါက်တာမြကြည်သည် ဖွင့်လှစ်သော လူနာပြုစုခြင်းအလုပ်အတွက် ဆရာဝန်ချုပ်ကြီးအလုပ်ကို တာဝန်ယူလိုက်လေရာ ထိုအကြံသည် ထမြောက်အောင်မြင်သွားလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် ထိုမြင့်မြတ်သော ဇီဝိတဒါနအလုပ်ကို တစ်သက်လုံး မိမိကိုယ်ကို လွှဲအပ်ပြီး မိမိသည် ဤကောင်းမှုကုသလ အလုပ်ကြီးကို တစ်သက်လုံး ဆောင်ရွက်ဖို့ရာ လူဖြစ်ပြီးလာသည်ဟု အယူရှိလျက် များစွာအားတက်လျက်ရှိလေ၏။ လခငွေကိုမူကား မိမိမှာ တစ်ကိုယ်ရေမိန်းမသားဖြစ်ခြင်းကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ ပြည့်စုံကုံလုံ ကြွယ်ဝချမ်းသာသူတစ်ယောက် ဖြစ်သောကြောင့် တစ်ကြောင်း ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စကား ပြန်

www.burmeseclassic.com

မခံဘဲ နေလေ၏။

ထမင်းစားပြီး၍ စားပွဲမှထလိုက်သောအခါ မိမိ မျက်နှာနှင့် တည့်တည့်နံရံမှာချိတ်၍ထားသော ဓာတ်ပုံ တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် အံ့အားသင့်လျက် ခဏကလေးမျှ ငေး၍ကြည့်လေရာ ဦးစိန်က...

“ဒေါက်တာမြ၊ ဟိုကားကို ကြည့်နေသလား၊ ဘယ် သူလို့ ထင်လဲ” ဟု မေးလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည့်၏စိတ်ထဲ၌ ဝေခွဲမရ၊ ထူးခြား သောတွေးတောခြင်းတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာ၍ စဉ်းစားနေပြီး...

“ဘယ်သူနဲ့တူပါလိမ့်” ဟု ပြောလေရာ ဦးစိန်က...

“ဒါ ကျွန်တော့်အစ်ကိုပါ။ ဓာတုဗေဒဘက်မှာ အင် မတန်တော်တဲ့လူပါပဲ။ အခု မြန်မာဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်များ အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းရန် အထက်ကို တက် သွားပါတယ်။ ဆေးပင်အမျိုးမျိုး စိုက်တဲ့ ဗိုတနီပညာမှာ တော့ မြန်မာပြည်မှာ ပထမပါပဲ။ မပေါ်သေးပါဘူး”

“ဪ- တကယ်တော်တဲ့ ယောက်ျားပဲကိုး၊ မြန်မာ လူမျိုးတစ်ယောက် တစ်ခုခုမှာ ထွန်းထွန်းပေါက်ပေါက်ဖြစ် သွားတာကို ကြားရတိုင်း ဝမ်းသာတာပဲ။ ဆေးဆရာဝန် မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဓာတုဗေဒနဲ့ ဗိုတနီပညာများကို တစ်ဖက်သတ် လိုက်တဲ့လူပါ။ သူ့ကြောင့် ဒီဆိုင် ဒီလောက် ကြီးပွားနေတာပဲ။ ရီဇပ် အလုပ်နဲ့ စုံစမ်းရှာကြိမ်ရင် မြန်မာ မတီးရီးယား မယ်ဒီကာအုပ်ဖြစ်ပြီး မြန်မာဆေးအတတ်ဟာ တိုးတက်သွားပြီး အဖိုးတန်တဲ့ ဆေးအမျိုးမျိုးတွေကို အဖိုး နှုန်းသက်သက်သာသာနဲ့ရမယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အားကိုး ထားပါတယ်။ အခုသွားရင်းက အဖိုးတန်တဲ့ ဆေးဝါး အပင်စိုက်ပျိုးခြင်းအလုပ်အတွက် စုံစမ်းရန်ပဲဖြစ်ပါတယ်”

“အင်မတန်ကောင်းတဲ့ အကြံများပဲ။ ဒီလိုအားနဲ့ခွန်နဲ့ ကြံနိုင်တဲ့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက ကိုယ်ပိုင်တတ်ကျွမ်းတဲ့ပညာကို လက်ခံထားပြီး ဝီရိယ လုံလုံကြံတယ်ဆိုရင် ဖြစ်မှာပါပဲ။ ဖြစ်မြောက်ရင် မြန်မာဆေးအတတ်ဟာ အိန္ဒိယတိုင်းက ဆေးအတတ်များလိုဖြစ်ပြီး အင်မတန်အဖိုးတန်မှာပါပဲ။ ဒီမြန်မာဆေးအတတ်ကို ယခုလိုအကြမ်းဘဝမှ အနုဘဝကို ရောက်အောင် တိုးတက်ခဲ့ထွင်ရန်မှာလည်း ဓာတုဗေဒနဲ့ ဗိုတနီပညာကို အတော်အတန်တတ်မှ ဖြစ်မှာပါပဲ”

“မြန်မာမှာ ပါးစပ်ဓာတုဗေဒတော့ ရှိတယ်၊ အလုပ်

ဓာတုဗေဒတော့ မရှိသေးဘူး။ ဘယ်အရာမဆို ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော မဟာဘုတ်လေးပါး ရှိသည် ဟု ပြောနိုင်ရင် ပါးစပ်ဓာတုဗေဒ အလုပ်ပြီးတာပဲ။ တကယ် ဓာတ်နဲ့ ခွဲစိတ်ပြီး ၎င်းဓာတ်လေးပါးအောက်မှာ ကိန်း အောင်းနေတဲ့ ဆားအမျိုးမျိုးဆိုတော့ အပင်ကို ပြာချဆား ဖြစ်အောင် ချက်ထားလောက်မျှသာ ဖြစ်ကြသေးတယ်။ ဓာတ်မခွဲနိုင်ကြသေးဘူး။ အင်္ဂလိပ်ဆေးအတတ်ကို တတ် တဲ့ဒေါက်တာမြတို့လို ဆရာကြီးများက ကူညီပြီးအား ထုတ်မယ်ဆိုရင် အထမြောက်ဖို့ သာပြီးမြန်မှာပါပဲ”

“ကျွန်မတို့က ကုသတဲ့ဘက်က သန်တယ်၊ ဒီလို ဓာတ်ခွဲတွေ ဘာတွေဘက်မှာတော့ သိပ်ပြီးမသန်ဘူး”

“ဒီလိုဖြင့် အတော်ပါပဲ၊ အတော်ပါပဲ။ ကျွန်တော့် အစ်ကိုက လက်လုပ်အကြမ်းဘက်ကသန်တာနဲ့၊ ဒေါက်တာ မြက ကုသတဲ့အနုဘက် ကူညီမယ်ဆိုရင် မကြာမီ ကြီး ကျယ်တဲ့ အောင်မြင်ခြင်းကို ရဖို့ရှိတယ်လို့ အားထားစရာ ကြီးတစ်ခု ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီ။ ကြွတော်မူပါ။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုဆီ ရွှေဘိုမြို့ကို ဒီအကြံ အောင်ကြောင်း အခုည သံကြီးချလိုက်ပါတော့မယ်။ လူ ချက်ချင်းပြန်လာရင်လည်း ကောင်းကောင်းပဲ။ ဆရာနဲ့ တစ်ခါမှ မတွေ့ရသေးဘူး။ မကြာမီ တွေ့ရမယ်လို့ ကျွန် တော်မျှော်လင့်ပါတယ်”

“တွေ့ရရင် ကျွန်မ အင်မတန် ဝမ်းသာမှာပဲ”
“ဝန်ထောက်မင်း။။” “ကိုင်း- သွားကြဦးစို့၊ သွားကြဦးစို့၊

အောင်မြင် အထမြောက်ကြပါစေ ဗျား။ ခင်ဗျားအစ်ကို ရောက်လာမှ ကျုပ်တို့ အိမ်မှာ တစ် လှည့်စည်းဆေးကြသေးတာပေါ့လေနော်။ ကိုင်း- သွားဦး မယ်ဟဲ့ ကလေးမ။ သတိထားနော်၊ ချော်ကျမယ်၊ နင့်ရှူး ဖိနပ်ကလည်း တယ် နေရာမကျပါဘူး”

ဟု ဒေါက်တာမြကြည့်အား ပြောလေရာ ဦးစိန်သည် ပြုံးပြီး...

“ကျွန်တော်တို့အလုပ်တွေ မရှူးစေရအောင် ဆရာ ရှူးကိုတော့ ဝေရာမကပ်မှ တော်မယ်ထင်တယ် ဆရာရဲ့”

ဟု ပြောလေရာ ဒေါက်တာမြကြည့်က...

“ဒါတော့ ဦးစိန်အစ်ကိုပါ အစည်းအဝေးပြုကြတဲ့ အခါ ဆုံးဖြတ်ရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဝန်ထောက် မင်းက လှေကားလက်ရန်းကိုကိုင်ရင်း ဦးစိန်ကို ငှောက်

ပြန်မော်၍ကြည့်ကာ...

“ကိုင်းလဗျာ... ခင်ဗျားအစ်ကိုကိုသာ မြန်မြန်မှာပါ”
ဟု ပြောပြီး ဆင်းသွားကြလေ၏။

[၃]

မောင်စိုးမြင့်သည် မိခင်ထံမှထွက်၍လာပြီး ရန်ကုန်မြို့ကို ရောက်သောအခါ ဘာကိုလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အိမ်မှာ တည်းခိုပြီး အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေ၍ နေလေ၏။ ထိုသူငယ်ချင်းမှာ ငယ်စဉ်က ကျောင်း၌ အတူ တူနေခဲ့ဖူးသူဖြစ်လေရာ ၎င်း၏ဖခင် မှဆိုးဖိုကြီးကလည်း သား၏သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့်အလျောက် သားကဲ့သို့ ချစ် ခင်၍ နေလေ၏။

၎င်းတို့နေသော နေရာသည် ရန်ကုန်မြို့အစွန်အနား ခြံတစ်ခု ဖြစ်လေ၏။ ဖခင်ဦးသာဇံသည် ကန်ထရိုက် အလုပ်များကို လုပ်၏။ သားမောင်စိန်သည်ကား ဆေးဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ စာရေးလုပ်၍နေလေရာ မောင်စိုးမြင့်သည် ထို ဆေးဆိုင်သို့လိုက်ပြီး အလုပ်ကို ကူညီလုပ်ပေးလေ့ရှိ၏။

သို့ကူညီလုပ်ကိုင်ရာ၌ မောင်စိုးမြင့်သည် ဆေးချက် ခြင်း၊ ဆေးစပ်ခြင်း အလုပ်များကို လွန်စွာဝါသနာပါသဖြင့် ၎င်းဆေးချက်လုပ် စပ်ဖော်ခြင်းဆိုင်ရာ ဓာတုဗေဒဆရာ တစ်ယောက်၏ အလုပ်များကို များစွာကူညီလုပ်ကိုင်ပေး လေရာ ၎င်းဆရာကြီးက ကူဖော်လောင်ဖက် ရသဖြင့် ၎င်း ကို များစွာခင်မင်၍ အစစအရာရာ၌ ပြု၍ပေးလေ၏။

မောင်စိန်သည်ကား မိမိသူငယ်ချင်းအား ဤဆေး တိုက်၌ အလုပ်သွင်းပေးချင်သော်လည်း စာရေးအလုပ် ဘက်၌ နေရာမရှိသောကြောင့် အကြံရကျပ်၍နေဆဲမှာ ဓာတုဗေဒဆရာကြီးနှင့် မောင်စိုးမြင့်တို့ ပလဲနံပသင့်၍နေ သည်ကို မြင်ရလျှင် “တော်လှပြီ၊ ဒီအကောင်ဟာ ငါများစွာ ကူညီဆောင်မဖို့လိုတဲ့ အကောင်မဟုတ်၊ လမ်းထွင်ပေးဖို့ သာ လိုသူဖြစ်သည်။ ယခုလမ်းစကို တွေ့နေပြီ။ ငါလွှတ် ၍ပေးမှ တော်မည်” ဟု စိတ်အကြံပြုလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ အလုပ်ဆင်း၍ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ကြ သောအခါ စိုးမြင့်က...

“အိုင်ဆေး မောင်စိန်၊ တိုက်မှာအလုပ်တွေကို ဘာပြု လို့ ငါ့ကို မပေးသလဲ”

ဟု မေးလေ၏။

စိန်။ “မင်းမှာ အလုပ်ရနေမှပဲ”

မြင့်။ “ဘာအလုပ်ကို ရနေသလဲ”

စိန်။ “မင်း မသိဘူးလား၊ ဓာတုဗေဒဘက် ရောက်နေ တယ် မဟုတ်လား”

မြင့်။ “ဘယ်ရောက်သေးလို့လဲ။ အလကား ကူလုပ်ပေး နေရတာပဲ”

စိန်။ “မင်း ဝါသနာပါလို့ လုပ်ပေးနေတာလား၊ အလကား လုပ်နေတာလား”

မြင့်။ “ဒီအလုပ်ထဲမှာ စိတ်ပျော်နေတယ်၊ ဝိုင်းကြီးက လည်း ပြုပေးတယ်။ ငါဝါသနာပါတယ် သူငယ် ချင်းရဲ့”

စိန်။ “ဝါသနာပါရင် ဒါမင်းအလုပ်ပေါ့။ လခရတာ မရ တာကအရေး မကြီးဘူး။ မင်းတစ်ယောက်ကိုတော့ ငါတို့ တစ်သက်လုံး ဝတ်ဆင်ကျွေးမွေးထားနိုင်ပါတယ်။ မင်း ပညာတစ်ခုခုရဖို့သာ အရေးကြီးတာပဲ”

မြင့်။ “ငါ အားနာတယ်သူငယ်ချင်းရယ်။ လခကို အင် မတန်ကြီးလိုချင်လို့တော့ မဟုတ်ပါဘူး”
ဟု ပြောရင်း ပေါက်တူးတစ်ခုကို ဆွဲလေ၏။

စိန်။ “မင်း ဘာလုပ်မလို့လဲ”

မြင့်။ “မင်းတို့ခြံဟာ ရွပ်နေတယ်။ ငါကြည့်လို့မရဘူး။ ငါကလည်း အလည်အပတ် အင်မတန် ဝါသနာ ပါတယ်။ မလည်ရအောင် ငါ့ကိုယ်ကို ငါဒဏ်ပေးဦး မယ်”

ဟု ပြောပြီး ခြံထဲ၌ မြက်တွေကို ပေါက်လေ၏။

မောင်စိန်သည် ၎င်းကိုကြည့်ရင်း “ဒီအကောင် အရင် က တော်တော်ပေတဲ့အကောင်ပဲ။ အခုစိတ်ပြောင်းတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ သူ့ အမေဆီ ငါ စာလေးပြီး အကြောင်းကြားမှ တော်မယ်” ဟု စိတ်အကြံပြုပြီး ချက်ချင်းစာတစ်စောင်ကို မောင်စိုးမြင့်၏မိခင် စိတ်ချရအောင် ရေးလိုက်လေ၏။

မောင်စိုးမြင့်သည် အိပ်ရာကထ၍ ဦးသာဇံတို့သား အဖ မထမီ လက်ဖက်ရည်ကို ပြီးအောင်အသင့်ပြင်လေ ရှိ၏။ ထို့နောက် ပေါက်တူးကိုဆွဲပြီး ခြံထဲကို ဆင်း၏။ ၎င်းနောက် ရေချိုးပြီးလျှင် မောင်စိန်တို့ သားအဖနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်သောက်၏။ ပြီးသည့်အခါ မောင်စိန်နှင့် အတူ အလုပ်တိုက်ကိုသွားပြီး ဓာတ်ဆရာကြီးခိုင်းသမျှကို လုပ်၏။ တိုက်၌ရှိသော ဓာတုဗေဒ ဖာမာစီစာအုပ်များကို

အားလပ်သည်အခါတိုင်းဖတ်ပြီး မသိသောအရာကို ဆရာကြီးအား မေး၏။

ညနေ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ခြံထဲကိုဆင်း၍ ညဉ့်အိပ်ရာဝင်ခါနီး၌ အင်္ဂလိပ်စာကို ဖတ်၏။ နောက်များမကြာမီ ချုံတွေ့ပွေ့ရှုပ်၍နေသော ခြံကြီးမှာ ပန်းခြံကြီးဖြစ်၍နေ၏။

ပန်းခြံကြီးဖြစ်လေလေ၊ မောင်စိုးမြင့် အားတက်လေလေ ဖြစ်ပြီးလျှင် ၎င်းပန်းခြံထဲတွင် အလုပ်လုပ်၍ မမောသကဲ့သို့ဖြစ်ကာ ထိုပန်းခြံနှင့် ပျော်၍နေသဖြင့် အလုပ်ကိုပင် မသွားချင်သကဲ့သို့ ဖြစ်သော်လည်း ဓာတုဗေဒကိုဝါသနာပါသောကြောင့် ဆက်လက်၍ သွားရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆရာကြီးမရှိခိုက်တွင် ဆရာကြီး၏ အလုပ်ဖြစ်သော ဆေးစပ်ခြင်းအလုပ်များကို လုပ်၍နေခိုက်တွင် ဆိုင်ရှင်သူဌေးလာရောက်ပြီး ကျင်လည်စွာလုပ်၍နေသော ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်ကို မြင်သဖြင့်...

“မင်းဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ကျွန်တော် မောင်စိန်အစ်ကိုပါ”

ထိုအခိုက်တွင် ကိုယ်စားလှယ်မန်နေဂျာလုပ်သူက အပါးသို့ ရောက်လာပြီး မောင်စိုးမြင့်အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ သို့ပြောပြီးနောက် မောင်စိုးမြင့်အား ဤနေရာတွင် လက်ထောက်ဓာတုဗေဒဆရာ အဖြစ်နှင့် ခန့်ထားဖို့ သင့်ကြောင်း ပြောပြလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ၎င်းဆေးတိုက်၌ ဓာတုဗေဒဘက်တွင် အလုပ်သင် အဖြစ်နှင့် လခ-၄၀ စ၍ ရလေ၏။ မောင်စိုးမြင့်၏ စိတ်ထဲ၌ကား များစွာဝမ်းမသာလှချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိ၏ ပန်းခြံက ထိုအခါ၌ တစ်နေ့လျှင် အနည်းဆုံးငါးကျပ်ဝင်စပြုလျက် အင်ဒီပင်းဒင့် ဖြစ်၍နေလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်သည် ဓာတုဗေဒပညာ၌ များစွာတိုးတက်၍လာ၏။ စာအုပ်အမျိုးမျိုးကိုဝယ်၍ဖတ်သည့်အပြင် အင်္ဂလန်ပြည်မှ စာပေး၍ သင်သော ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းမှ ၎င်းပညာကို ဝယ်၍သင်လေရာ ၎င်းအလုပ်တိုက်၌ လခတစ်ရာရသောအခါ ဓာတုဗေဒဆရာ၏ ဘွဲ့လက်မှတ်ကို အင်္ဂလန်ပြည်မှ ရရှိလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်၏စိတ်၌ကား မမြဲကြည်ကို အမြဲသတိရ၏။ ရှေးအခါက မဖြစ်နိုင်ဟု မှတ်ထင်ရသောအရာ၌

ဖြစ်နိုင်ခြင်း၏ ရောင်နီအလင်းကလေး ပေါ်၍လာလေ၏။

“သင်းက ဆရာဝန်ဖြစ်ရင် ငါက ဆေးဆိုင်ဖွင့်မယ်၊ သင်းဘိလပ်က ဆရာဝန်ဖြစ်ပြီးပြန်လာလျှင် ငါက ဆေးဆိုင်ကြီးဖွင့်ပြီး သင်းကို ရအောင်ငှားမယ်” ဟု စိတ်အကြံပြုလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်၏စိတ်၌ ထိုအကြံမှတစ်ပါး အခြားမည်သည့်အကြံကိုမျှမထား။ ကြီးကျယ်သော မိမိ၏ ဆေးတိုက်ကြီးတစ်ခုတည်း၌ တစ်ခုသောအခန်းတွင် ဆရာဝန်မမြဲကြည်ထိုင်ကာ လူနာတွေကို စုံစမ်း စမ်းသပ်၍နေသော ပုံသဏ္ဍာန်ကိုသာ အမြဲထင်မြင်လျက်ရှိလေ၏။

ဤအကြံအထမြောက်အောင် ငါ့၌ ဘာများလိုသလဲဟု ညဉ့်အခါရောက်တိုင်း နဖူးပေါ်လက်တင် ဆင်ခြင်သည့်အခါ မိမိ၌ ဝီရိယရှိသည်၊ ပညာရဖို့လွယ်သည်၊ ငွေကြေးစုဆောင်းဖို့ရာ လိုသည်ဟု တွေးမိလေ၏။

သို့သော် ငွေကြေးကို စုဆောင်းခြင်း၌ ရိုးရိုးစုဆောင်းသည်ထက် ပွားအောင် စုဆောင်းခြင်းက ပိုမို၍အရေးကြီး၏ဟု ဆင်ခြင်ကာ အဘယ်နည်းနှင့် အပွားခတ်ရမည်ကို ကြံစည်လိုက်သောအခါ မိမိသည် ဤဓာတုဗေဒဆေးပညာကို ကုန်သွယ်သောနည်းဖြင့် အသုံးချမှ ကြီးပွားဖို့ ရှိကြောင်း၊ မိမိမှာ ဆေးဆရာဝန်မဟုတ်သဖြင့် ဆေးကု၍ မစားနိုင်ကြောင်းကို သတိရလျက် ဆေးဆိုင်ဖွင့်ခြင်း၊ ဆေးရောင်းခြင်းဆိုင်ရာ စနစ်နည်းလမ်းတို့ကို အကုန်အစင် သင်ကြားမှတ်သားလေ၏။ အထူးသဖြင့် ကြော်ငြာနည်းကို သင်ကြားလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ မောင်စိုးမြင့်သည် ဦးသာစံတို့သားအဖအား စာအိတ်ကြီးတစ်အိတ်ကို ထုတ်၍ပေးလေရာ ထိုစာအိတ်ကြီးကို မောင်စိန်က ဖောက်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ငွေစက္ကူသုံးရာဖိုးမျှ တွေ့ရှိရသဖြင့် အံ့အားသင့်ကာ...

“ဒါ ဘာတုံး” ဟု မေးလေ၏။

“မနက်တိုင်း လာဝယ်တဲ့ပန်းသည်တွေဆီက ရတာပေါ့၊ ဒီခြံက ထွက်တဲ့ငွေကို ခြံရှင်များသာ ပိုင်ဆိုင်သည်” ဟု ပြောလေ၏။ မောင်စိန်က...

“အောင်မယ် မင်း ပေါက်တူးပေါက်လို့ရတဲ့ငွေ တို့များ မလိုချင်ပါဘူးကွယ်။ မင်းအမေဆီကို ပြန်ပို့လိုက်ပါ” ဟု ပြောလေ၏။

“ငါ့အမေ ထမင်းမငတ်ဘူး၊ သူ့ဘာသာသူ ပြုစား

လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောပြီး ဦးသာဇံကိုကြည့်ကာ...

“ဦးကျွန်တော်မေမေအတွက် အထည်အလိပ်ကလေးများသာ အတော်အတန် ဝယ်ပို့ပေးပါ။ ကျွန်တော် မဝယ်တတ်လို့ပါ။ ကျန်တာကို ဦးသုံးပါ” ဟု ပြောလေ၏။

ဦးသာဇံ ငွေ ၅၀ ထုတ်ယူပြီး ကျန်သောငွေ ၂၅၀ ကို မောင်စိုးမြင့်အား ပြန်ပေးလေ၏။ မောင်စိုးမြင့်သည် ကား ငြင်းဆန်၍မရဘဲ မိမိ၏ ငွေကို မိမိယူထားလိုက်ရလေ၏။

နောက်တစ်နေ့၌ ဦးသာဇံသည် အထည် ၅၀ ဖုံးဝယ်၍ လာလေ၏။ မောင်စိုးမြင့်သည်လည်း ကျန်ငွေနှင့် မိမိလခထဲမှ စု၍ထားသော ငွေအချို့ကိုပေါင်းပြီး ဘဏ်တိုက်တစ်ခုကိုသွင်း၍ မိမိ၏လက်၌ ငွေ ၅၀ မျှ ထားပြီး လျှင် ၎င်းငွေ ၅၀ ကို အဘယ်ပုံ ငွေပဒေသာဖြစ်အောင် ကြံရမည်ကို ဉာဏ်ထုတ်လေ၏။

ထိုအခါသမယသည် ရုံးပြာတာ၊ ဘတ်တလာ၊ ယပ်ဆွဲသမားများ ရုတ်တရက်ထ၍ အမိန့်တော်ရဖြစ်သော ကာလ၊ အလုပ်အကိုင်မရှိသူတွေ ဆေးဆိုင်ဖွင့်သောကာလ ဖြစ်လေ၏။

များစွာသော ဆေးဆိုင်ရှင်တို့မှာ ဆေးအမျိုးမျိုး ဖော်စပ်ပြီး မှန်ဗီရိုတွေပြောင်ပြောင်နှင့် သူဌေးရောင်ပေါက်လျက် သူဌေးမဖြစ်၊ ဆေးဘူး၊ ဆေးပုလင်းတွေကိုသာကြည့်ရင်း စတိုင်တင်း၍နေကြရလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်သည်ကား ထိုကဲ့သို့သောအခြေအနေတို့ကို သေချာစွာ စုံစမ်းသိရှိပြီးဖြစ်သဖြင့် ဆေးတွေအမျိုးမျိုး ဖော်၍ရောင်းမည့်အစား ယခုအခါ အများဖော်စပ်ကြသော ဘမ်းပရုတ်ဆီ၊ လေမျိုး ၈၀၊ မျက်နှာချေ၊ အလှရည်၊ ခေါင်းလိမ်းဆီ၊ ဆံပင်နက်ဆေး၊ ခေါင်းကိုက်ဆေးတို့၌ပါသော ဓာတ်တို့ကို ကြော်ငြာပြီးရောင်းရလျှင် တော်လိမ့်မည်ဟု အကြံရပြီးလျှင် လက်ဝယ်ရှိသော ငွေ ၅၀ နှင့် ထိုဓာတ်များကို ကြော်ငြာ၍ စမ်းလေ၏။

စာပုံနှိပ်စက်ထောင်သူထက် စာပုံနှိပ်ကိရိယာ ရောင်းသူက အလုပ် ပိုမိုတွင်ကျယ်လိမ့်မည်။ ဆေးဖော်၍ရောင်းသူထက် ဓာတ်ရင်းကို ရောင်းခြင်းက ပိုမိုတွင်ကျယ်၍ ပိုမိုအပြစ်ကင်းလိမ့်မည်ဟု မောင်စိုးမြင့်၏ စိတ်၌ မှတ်ထင်အယူ ရှိလေ၏။

ထိုကဲ့သို့အလုပ်ကို စ၍လုပ်ခြင်းဖြင့် မောင်စိုးမြင့်မှာ မိမိမှန်းထားသည်ထက် အထမြောက် အောင်မြင်၍လာသောအခါ ရရှိသောငွေများ နှင့် အခန်းငယ်တစ်ခုကိုငှားပြီး အင်္ဂလိပ်ဓာတ်ပရဆေးဆိုင်ကို အစပြုလေရာ တစ်စတစ်စ ကြီးကျယ်၍လာပြီး ခုနစ်နှစ်လောက်ကြာသောအခါ မောင်စိန်ရော၊ မောင်စိုးမြင့်ပါ မူလအလုပ်တိုက်မှထွက်ပြီး ဆေးဆိုင်ကြီးကို ချဲ့ထွင်လုပ်ကိုင်ကြလေ၏။

မောင်စိန်နှင့် မောင်စိုးမြင့်သည် ညီအစ်ကိုရင်းလို ချစ်ကြပြီးလျှင် ဆေးတိုက်အပေါ်ထပ်၌ မောင်စိန်နှင့် ၎င်း၏ ပခင်းကို မန်နေဂျာအဖြစ်နှင့် နေစေပြီး၊ မောင်စိုးမြင့်မှာ ခြံထဲ၌ တစ်ယောက်တည်း မြန်မာဆေးပင်ဆေးမြစ်များကို ဓာတ်ကိရိယာအစုံအလင်နှင့် ဓာတ်ခွဲစုံစမ်း စမ်းသပ်ခြင်းအလုပ်ကို ဆက်လက်လုပ်နေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဆေးဆရာဝန် ဒေါက်တာမြကြည်၏ အိမ်နောက်ပေး၌ လမ်းသွားလာ၍နေသောသူသည် ဆေးဆိုင်နှင့်ခြံကို ပြန်လည်ကူးသန်း၍နေသော မောင်စိုးမြင့်ပင် ဖြစ်လေရာ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဒေါက်တာမြကြည်၏ ခွေးဘကျော်နှင့်တွေ့ပြီးနောက် မကြာမီ ဆေးပင်များကို ရှာဖွေစုံစမ်းရန် အထက်သို့တက်သွားလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်သည် မောင်စိန်ထံမှ စာများကိုရရှိပြီးနောက် ဆက်လက်၍သွားလာစုံစမ်းအလုပ်တွေ မပြီးသေးသဖြင့် မပြန်ရဘဲနေပြီးနောက် ၆ လလောက်ကြာ၍ သွားလေသတည်း။

[၄]

တပို့တွဲလရာသီ ဆိုက်ရောက်၍လာလေ၏။ ပေါက်မြို့အစွန် ဗိုလ်တဲ၌ ပက်လက်ကုလားထိုင်တစ်ခုမှာ ထိုင်လျက် ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်သည် ဆေးတံကိုကိုက်ရင်း ရှုမျှော်၍နေလေ၏။

၎င်းဗိုလ်တဲမှ မြောက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သောအခါ သွေ့ခြောက်သော နံနက်ခင်းနေရောင်တွင် လင်းပြောင်၍နေသော ကမ္ဘာဦးက စွန့်ပစ်၍ထားသည့် မြခဲ၊ မြစိုင်း၊ မြတုံးကြီးနှင့်တူသော ပုံတောင်၊ ပုံညာ တောင်တန်းကြီး လျောင်းစက်မှေးအိပ်၍နေသည်ကို မြင်နိုင်၏။ ဗိုလ်တဲပတ်လည် မျက်စိတစ်သတ် မှောင်ပြင်ကြီးများမှာ

ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ကိုစိုးမြင့်ဖြစ်ရင် သူ့ငါ့ကိုခေါ်မှာပဲ။ ငါ့ဆီကို လာမှာပဲ။ မလာစရာ ဘာ မှမရှိ။ ကိုစိုးမြင့် ဤမျှလောက် သူ့ရဲဘောက်နည်းသူမဟုတ်။ ကိုစိုးမြင့် မဟုတ်လို့သာ မလာ တာပါ” ဟု စိတ်ထဲ၌ အောက်မေ့ကာ တွေးတောခြင်း ဓာတ်မီးရောင်တို့ကို မှောင်ကျအောင် ငြိမ်းသတ်လေ၏။

သို့ပင် ငြိမ်းသတ်သော်လည်းမရ၊ ထိုတွေးတောခြင်း ဓာတ်မီး ရောင်သည် မငြိမ်း၊ မပျောက်ဘဲ ရဲရဲပြောင်ပြောင် တောက်လောင်၍နေလေသတည်း။

မိုးများသည် တိုး၍မှောင်လာလေ၏။ မမြကြည် သည် အိမ်၌ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေလေ၏။ မိုးကြိုးများ ထစ်ချွန်း၍လာပြီး မိုးနတ်၊ လေနတ်တို့သည် အိမ်တိုင်များ ကို လာ၍ဆွဲကိုင်လှုပ်ရမ်းသကဲ့သို့ မှတ်ထင်ရလေ၏။ ဝင်း ခနဲ လှုပ်စစ်ရောင်လက်ပြီး ရာဇမာန်ပွားကာ ခြိမ်းခြောက် သော မိုးကြိုးသံသည် တိုးတက်ပြင်းထန်၍ လာလေသ တည်း။ ဝန်ထောက်မင်းသည် အခြားကိုသွား၍နေသဖြင့် တစ်ယောက်တည်းရှိနေသော ဒေါက်တာမြကြည်သည် ထိတ်လန့်သကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။ ထိုအိမ်မှာ ကုန်းကလေး ကျကျနေရာ၌ တည်ရှိ၍နေသဖြင့် အခြားသောအိမ်များ ထက် မြင့်သောကြောင့် မိုးကြိုးများပစ်လေမလာဟု တွေး တောကြောက်ရွံ့လေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် မနီးမဝေးရှိ သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို မိုးကြိုးပစ်လိုက်ရာ မိုးကြိုးသံ၏အရှိန်ဖြင့် အိမ်ပြတင်း တံခါးများသည် လှုပ်ရှား၍ သွားလေ၏။ ပြင်းထန်သော လေထဲ၌ တစောင်းရှိက်၍ရွာသောမိုးသည် အိမ်နံရံများကို တီးခတ်ရိုက်နှက်လေ၏။

ထိုအတွင်းတွင် လေသံမိုးသံထဲ၌ ထိတ်လန့်တကြား တုန်လှုပ်စွာ မြည်၍လာသော စီစီဝီဝီသံကို ကြားရလေ၏။ ၎င်းအသံသည် လျင်မြန်စွာ ရပ်၍သွားလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် ထိုအသံကို ကြားလျှင် ကြားချင်း မိမိ မြင်လိုက်ရသောသူကိုသတိရ၍ ကိုယ်စောင့် နတ်များ နှိုးဆော်သလို သူ့မှာတစ်ခုခု ဖြစ်လေသလားဟု တွေးမိလျက်...

“ဘကျော်၊ ဘကျော်”

ဟု ခေါ်လေရာ ဘကျော်သည် ပြေး၍မလာသဖြင့် အဘယ်မှာ ရှိသည်ကို မသိရသောကြောင့် အိမ်ပေါ်မှပြေး ဆင်း၍လာခဲ့ရာ ခွေးကို မတွေ့ရချေ။ ထိုအခါ ဒေါက်တာ

မြကြည်သည် အိမ်ပေါ်သို့တစ်ဖန် ပြေးတက်ပြီး အခန်းများ ၌ ရှာလေ၏။

သို့ရာမှေ့သော်လည်း ခွေးကိုမတွေ့သဖြင့် ပြတင်း ပေါက်မှ အပြင်သို့ကြည့်လိုက်သောအခါ ပြင်းထန်သော လေထဲ၌ ချည်မျှင်ပမာထထက် ပို၍မကြီးသော မိုးရေ ကြောင်းများကိုမြင်လျက် မိုးကာတစ်ခုကို ဆွဲကာခြုံပြီး သမင်ချိုင့်ချိတ်၍ထားသော ကာကီဟဲလ်မက်ဦးထုပ်တစ်ခု ကို ဦးခေါင်းပေါ်သို့ ဆွဲ၍တင်ပြီးလျှင် ဖခင်ကြီး၏ တုတ် ကောက်ကြီးကိုကိုင်ကာ လှေကားမှ ပြေးဆင်း၍လာလေ ၏။

အိမ်ပြင်၌ မှောင်ကျ၍နေသကဲ့သို့ နေလေ၏။ အ ကြောင်းမူကား ယူထပ်သောတိမ်တို့သည် အစွမ်းကုန်လွှတ် ၍ မထွန်းတောက်ဘဲ ဟန်ပြင်၍နေသည်နှင့် တူလေ၏။

ပဇ္ဇန်နတ်သားသည် ကောင်းကင်၌ ပျော်ပျော်ပါးပါး တောကန်၍ ကစားကြသလို တအုံးအုံးမြည်ကြလေ၏။ သစ်ရွက်များကို လေရှေ့ ၍ထွက်ပေါ်သော အသံများသည် တောနတ်၊ တောင်နတ်တို့ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ ရယ် မောလှောင်ပြောင်၍နေကြသည်နှင့် တူလေ၏။

မည်းနက်သောကောင်းကင်ထက်မှ ပြိုပြက်ကွဲအက် သည့် လျှပ်ရောင်သည် မိုးနတ်သားများ မီးတောက်မီးလျှံ ဖြင့်ပြီးသော လှံတံစင်းမြားတို့ဖြင့် ကောင်းကင်၌ စစ်ခင်းပစ် ခတ်ကစားသည်နှင့် တူလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် မိုးကာနှင့် တုတ်ကောက် ကိုင်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာသော်လည်း ဘယ်ကိုသွား မည်ဟု မိမိကိုယ်ကို ကောင်းစွာမသိ။ ခွေးကိုရှာဖို့လိုလို၊ ဟိုလူသွားသောလမ်းကို လိုက်ပြီးကြည့်ဖို့ ကြိုသလိုလို ဘာလိုလိုညာလိုလို စိတ်ထဲ၌ဖြစ်ပြီး အိမ်ရှေ့အခန်းတံခါးဝ မှာ တစ်ဆို့ဆို့ဖြစ်၍နေလေ၏။ ထိုအခိုက်တွင် ဝမ်းနည်းငြို ငြင်စွာအူသော ဘကျော်၏အသံကို ခပ်ဝေးဝေးမှ ကြားရ လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမြကြည်သည် ခွေးအူသံကြားရာ ဘက်သို့ မိုးထဲလေထဲတွင်ထွက်၍ လိုက်သွားလေ၏။ “ဒီ ခွေး တစ်ခုခုကြောင့် အူတာပဲ။ ဟိုလူနဲ့သူ အရင်တစ်ခါ အသိဖွဲ့ဖူးလို့ အခုလိုက်သွားပြီး တစ်နေရာရာမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေသလား၊ တစ်ခုခုနှင့်တွေ့၍နေလေသလားပဲ။ ဘကျော် သည် ငါ့ကိုမတိုင်တော့ဘဲ ဘယ်အခါမျှ ယခုလိုတစ်ခါက

www.burmeseclassic.com

ဝင်းလျှံတောက်ပသော နေရာတွင် ဦး၍ထားအပ်သော ရွှေအဆင်းနှင့်တူသည့် ပေါက်ပင်တို့မှာ ကျေးငှက်သာရကာ၊ တမာ၊ ကြက်တော၊ ဥသြ၊ လင်းပြာ၊ သာလိကာ၊ ဆက်ရက် ငှက်အပေါင်းတို့သည် ကျွက်ကျက်ဆူညံ ငှက်ပွဲကြီးခံ၍နေကြလေ၏။

ယောက်ျားပျိုသည် သောက်ဖွာလျက်ရှိသော ဆေးတံကို ကြမ်းပေါ်သို့ချပြီး တောင်ကြီးကို ကြည့်ရာမှ ကွင်းပြင်၌ မျက်စိကို ဆန့်ပြီး ဗိုလ်တနှင့်မနီးမဝေး နေရာတစ်ခုတွင်ပေါက်၍နေသော တက်နေ၏ အရောင်တွင် တောက်လောင်၍နေသော ပန်းများကိုလာရောက်နမ်းရှုံ့ ကျီစယ်ကစားကြဟန်ရှိသော ငှက်တို့ကိုကြည့်ကာနေလေ၏။

ထိုအခိုက် ဗိုလ်တပေါ်သို့ လူတစ်ယောက်တက်၍ လာလေရာ ယောက်ျားပျိုသည် ထိုင်ရာမှထပြီး...

“ဘယ့်နယ်လဲ စံဝင်း၊ စာများပါသေးသလား”

ဟု မေးလေရာ...

“စာတစ်စောင်ပါလာပါတယ် ဆရာ”

ဟု ပြောပြီး သတင်းစာများနှင့် စာကိုပေးလေလျှင် စာကို ရှေးဦးပထမ ကြည့်လေ၏။

မောင်စိုးမြင့်သည် ၎င်းစာကိုဖတ်၍ကြည့်ရာ မျက်နှာ၌ ဝင်းတောက်ကြည်လင်လာကာ များစွာပင် ရွှင်လန်း၍ သွားပြီး...

“ကိုင်း- စံဝင်းရေ၊ ပြင်စရာဆင်စရာရှိတာတွေကို သာ အသင့်ပြင်ပေတော့။ ယနေ့ပင် ပခုက္ကူကိုပြန်ပြီး ကြိုရာကူးတို့နဲ့ မြင်းခြံကို သွားကြမယ်”

နောက် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် ကြာသောအခါ ဒေါက်တာမြကြည်သည် မိမိ၏အိမ်နောက်ဖေးခန်းတွင် အခါတိုင်းနည်းတူ စာဖတ်၍နေရာ အထက်က တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် မြင်မိသောလူကို မြင်ရပြန်လေ၏။ ၎င်းလူကို ဒေါက်တာမြကြည်သည် သေချာစွာကြည့်လေရာ စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာကို မသင်္ကာသကဲ့သို့ ဖြစ်လေ၏။

မိမိ၏စိတ်၌ ၎င်းလူကို အတော်ကြာစွာ မပေါ်လာဘဲ နေခဲ့သည်ကို မြင်ရပြီးနောက် ထပ်မံပေါ်လာသည်ကို မြင်ရသောအခါ ဝမ်းသာသလိုလိုဖြစ်လေ၏။ ၎င်းလူမပေါ်လာဘဲ နေသောရက်၊ လများမှာလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း လိုလို အိမ်နောက်ဖေးလမ်း၌ ကြည့်ကာ မြင်ရနိုးနိုးနှင့် နေခဲ့မိလေ၏။

ယခုထပ်မံပေါ်လာရာ၌ ၎င်း၏မျက်နှာကို သတင်းစာ ဖတ်ရင်း သေချာစွာကြည့်လိုက်သောအခါ ရင်ထဲမှာ အေးတစ်ခါနွေးတစ်လှည့် ဖြစ်လေသည်ကို မိမိကိုယ်တိုင် သိရလေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ၎င်းလူကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ စောင့်မျှော်ရင်းကြည့်ရာ တစ်ခါနှစ်ခါ ထိုလူကလည်း မိမိကို ကြည့်သလိုလို စိတ်ထဲ၌ ထင်မှတ်လိုက်ရလေ၏။

ကိုစိန်၏ဆေးတိုက်၌ မြင်မိသောဓာတ်ပုံကို ဒေါက်တာမြကြည်သည် သတိရလျက် ခပ်ဆင်ဆင်တူသလိုလိုလည်း စိတ်ထဲ၌တွေးမိလေ၏။ သို့သော်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ သက်ဆိုင်ပုံမရဟု အောက်မေ့ကာ ထိုဓာတ်ပုံကို မတွေးဘဲနေလေ၏။

တန်ခူးလရာသီ ဆိုက်ရောက်၍လာလေ၏။ ဒေါက်တာမြကြည်သည် ညနေချမ်းအချိန် အိမ်နောက်ဖေးအခန်းမှ အုံဆိုင်းပိတ်ဆို့ မှိုင်းညိုညိုကောင်းကင်ကိုကြည့်ကာ ထိုကောင်းကင်ထဲ၌ ထိုလူ၏မျက်နှာကို မြင်ရလေ၏။

မိမိထိုင်နေသောနေရာ ကုလားထိုင်အနီး၌ တွယ်၍ တက်သော ပန်းနွယ်တို့သည် လေထဲတွင်လှုပ်ရှားကာ ဒေါက်တာမြကြည်ကို စချင်ခေါ်ချင် ကစားချင်၍ ဟန်ပြင်သလို နေကြလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် ကုလားထိုင်မှထပြီး လက်ရန်းကို ဘေးစောင်းမိုလျက် လက်ရန်းကိုလက်နှစ်ဖက်နှင့် ကိုင်ကာ ကောင်းကင်ကို မျှော်ရင်း “ကိုစိုးမြင့်ပင်ဖြစ်လေမလား၊ ငါ့ကို တမင်သက်သက် မြင်ရအောင် ဒီလမ်းမှာ ရောက်နေသလား” ဟု တွေးတောရင်း မောင်စိုးမြင့်၏ ရုပ်ပုံကို မိုးတိမ်များထဲ၌ ထင်မြင်လေ၏။ ဒေါက်တာမြကြည်၏ စိတ်သည် မောင်စိုးမြင့်နှင့် ခြံထဲ၌နောက်ဆုံးတွေ့ရသော ဓာတ်လမ်းဓာတ်ကွက်ကို ပြန်၍ထင်မြင်လေ၏။ “သူ ဖြစ်ရင် သူ ဘာဖြစ်နေပါလိမ့်မလဲ၊ ဘယ်လိုအခြေအနေနှင့် ဘယ်ပုံနေထိုင်ပါသလဲ၊ ဘယ်အတွက် ဒီလမ်းကြီး သူနေ့စဉ်လျှောက်ပါသလဲ။ ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကို သွားမလဲ၊ မြို့ထဲမှာအလုပ်လုပ်ပြီး အိမ်ကိုပြန်လေသလား၊ သူ့အိမ် ဘယ်မှာရှိပါသတုံး” စသည်ဖြင့် တွေးတောကာ သူနှင့် ဘယ်ပုံ ပြန်၍တွေ့ရမည်ကို စဉ်းစားကာနေလေ၏။

သို့စဉ်းစားပြီးနောက် သက်မကြီးချကာ “မဂုတ်ပါ

www.burmeseclassic.com

တည်း ထွက်၍သွားလေ့မရှိ။ စကန် သူ့မှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေ သလား။ စသည်ဖြင့် တွေးတောကာ ခွေးအတွက်ပူသည် ထက် သူ့အတွက်တိုး၍ ပူစပြုလေ၏။

မကြာမီ အိမ်ပြင်သို့ရောက်ပြီး လမ်းကိုလျှောက်၍ လိုက်လေ၏။ "ရှေ့၌ သူ့ကိုမြင်ရမလား၊ ဘာကိုမြင်ရမလဲ၊ ခုတင်က ကြားရတဲ့ ဝီဝီသံဟာ ဘယ်နှယ်အသံလဲ၊ ဘာပြု လို့ ချက်ချင်းရပ်သွားတာလဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း မတွေ့ရ ပါလား။" ဟု တွေးတောကာ အံ့ဩလေ၏။ ဒေါက်တာမြ ကြည်သည် သုတ်သီးသုတ်ပျာ ဘေးကိုကြည့်နံ့ကိုကြည့် လမ်းခွဲလမ်းဖြောင့်၊ ခြံကြား၊ တောလမ်းကလေးများကို ကြည့်ရင်းသွားလေရာ ဘာကိုမျှ မမြင်ရချေ။

ချုံကလေးများမှာ လေတိုက်၍လှုပ်လျှင် သူ့ကိုအခန့် သား မြင်ရမလားဟု မရဲတရဲကြည့်၏။ အတော်ကလေး ရှုပ်သော လမ်းနံ့ဘေးများနှင့် ရေအိုင်ထဲမှာ မောက်လျက် တစောင်းနေသူ့ကို မြင်ရမလားဟု ကြောက်အားနှင့် မရဲ တရဲ ကြည့်လေ၏။

သစ်ပင်တို့နှင့် လေများ ငြင်းခုံစကားပြောကြသည့် အသံများမှတစ်ပါး မည်သည့်အသံကိုမျှ မကြားရချေ။

ထိုကဲ့သို့ ဆက်လက်၍သွားရာ မလှမ်းမကမ်းနေရာ တစ်ခုမှ 'ပူးခဲနဲ ညည်းညည်းညူညူအူသော အသံကို ကြားရလေ၏။ မိုးသည် တိုး၍မှောင်လာလေသတည်း။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် ဆက်လက်၍ လျှောက် သွားရာတွင် မနီးမဝေးမှ ခွေးအူသံကို ထပ်မံကြားရပြန် သောအခါ ကြားရာဘက်သို့ လိုက်၍ ဝင်သွားလေလျှင် တစ်ခုသောချုံအနီး၌ ရပ်၍နေသော ခွေးကို မြင်ရလေ၏။

ခွေးသည် ထိုချုံထဲသို့ကြည့်ကာ တစ်ချက်နှစ်ချက် ဟောင်ပြီး ဒေါက်တာမြကြည်ထံ ပြေးလာပြီး ဖက်ယမ်း၍ တက်လေ၏။ တစ်ဖန် ထိုနေရာသို့ပြန်၍ ပြေးပြန်၏။ ဒေါက်တာမြကြည်လိုက်၍သွားသော အခါ မိုးရေထဲတွင် အဆန့်သားချုံအကွယ်၌ ပက်လက်နေသော လူ့ကို မြင်ရ လေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားလေ၏။ ၎င်း၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်လေ၏။ အပါးသို့ ချဉ်း ကပ်၍ သွားလေ၏။ စိတ်ကိုတင်း၍ မျက်နှာကို သေချာ စွာနှင့် ကြည့်ပြန်၏။ စိတ်ထဲ၌ ထွေရာများစွာ တွေးတော

လေ၏။ ၎င်းနောက် ဦးနှောက်ဘက်သို့ ကြည့်လိုက်သော အခါ သွေးများကိုတွေ့ရလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် ဆေးဆရာဝန်ဖြစ်သဖြင့် များစွာထိတ်လန့်ခြင်းမရှိဘဲ ဦးခေါင်းကို မ၍ကြည့်သော အခါ နားအထက်မှာ ဓားနှင့် တွက်၍ထားသော ဒဏ်ရာကို တွေ့ရလေ၏။

ပွေ့ထူ၍မိမိ၏ ခူးနှစ်ဖက်မှာ အသေလို ပျောလျက် နေသူ့ကို မှီထောင်လေ၏။ သေ၍နေသလားဟု စဉ်းစားပြီး မျက်နှာကို ကြည့်လေရာ အသက်ရှိသော အထိမ်းအမှတ် ကို တစ်စုံတစ်ရာ မမြင်ရချေ။

ထို့နောက် ရင်ဝကို စမ်း၍ကြည့်သောအခါ နှလုံး သွေးကိုတွေ့ရသဖြင့် ဒေါက်တာမြကြည်မှာ အားတက်၍ လာပြီး မထူလျက် လက်ဖျားများကို ကိုင်ဆုပ်၍ပေးလေ ၏။ မိမိ၏ နွေးသောရင်ဖြင့် လူနာကို အပ်ကာပွေ့ထူလေ ၏။

"ဘယ်နှယ်နေသလဲ၊ ဘယ်က နာသလဲ၊ သတိရ ပလား၊ ဘာဖြစ်သလဲ" ဟု မေးလေ၏။

၎င်းလူသည် မျက်လုံးကို ဖွင့်၍ကြည့်လေရာ ဒေါက် တာမြကြည်သည် သာ၍အားတက်လာပြီး ဒဏ်ရာကို ကြည့်လေရာ ဦးခေါင်းရှိ ဒဏ်ရာမှာ များစွာမကြီးသည်ကို တွေ့ရှိရလေ၏။

အခြားနေရာများ၌ ဒဏ်ရာရှိသလားဟုကြည့်ရာ ဦးခေါင်းက သွေးကျသောဒဏ်ရာမှတစ်ပါး အခြားသွေး အစအနကို မမြင်ရသဖြင့် ရုပ်အင်္ကျီကြယ်သီးများကို ဖြုတ် ၍ကြည့်လေ၏။

သို့ဖြုတ်၍ကြည့်သောအခါ သွေးစ၊ သွေးနက် မမြင် ရသဖြင့် ဧကန်ကြီးကျယ်သော အတွင်းဒဏ်ရာမရှိဟု အား တက်၍လာပြီး ကြီးစွာအံ့အားသင့်စရာတစ်ခုကို မြင်ရလေ ၏။ ထို မြင်ရသောအရာကို ကြည့်ပြီး မိန်းမောတွေဝေသလို စဉ်းစား၍ ရင်ထဲ၌ ဝမ်းသာလုံးဆိုကာ လူနာကိုပွေ့ရခြင်း၌ မိမိနှလုံးသားမှာ လေခတ်သလို အေးခနဲ၊ အေးခနဲ ဖြစ်လေ ၏။ ထိုလူကို ပွေ့ထားရခြင်း၌ ပေါ့၍သွားသလိုဖြစ်ပြီး ရင်ဘက်သို့တိုး၍ကပ်အောင် ပွေ့ချင်သလိုဖြစ်လေ၏။

ထိုနေရာ၌ ထိုလူကို ပွေ့ချိပိုက်ထူ၍နေစဉ်၌ပင် ဒေါက်တာမြကြည်၏စိတ်သည် ငယ်စဉ်က မြကြည်၏ စိတ်အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲကူးရောက်၍ လာလေသတည်း။

အကြောင်းမူကား ထိုမြင်ရသော အရာသည်ကား အခြား မဟုတ်။ (M.S.M)ဟူသော ရုပ်အင်္ကျီပန်းစာလုံးများ ဖြစ်ကြလေသတည်း။

ထိုစာသုံးလုံးသည် နှလုံးကိုချက်ချင်းဝင်၍ ကလီထိုးလေ မြကြည်သည် မောင်စိုးမြင့်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာကပ်ကာကြည့်လျက် အချစ်က သတိပေးသဖြင့် အထူးထပ်မံစစ်ဖို့မလိုအောင် ငယ်ချစ်၏ရုပ်ကို မပျက်အောင် ဆောင်သည့်အချက်၊ အမှတ်၊ ဂုဏ်ဒြပ်ကောင်းကလေးများကို မျက်စိ၊ နှုတ်ခမ်း၊ နှာခေါင်း၊ ဦးခေါင်း၌ ပေါင်းစုကာ မြင်ရရှာလေသတည်း။

ထိုအခါ ချစ်သမျှတွေဟာ အကုန်အစင်ပြန်၍ ပေါ်လာလေ၏။ အကြောင်းမူကား ထိုမပျောက်မပျက် အချိန်နှင့် အရွယ်ဖျက်၍ မပျက်နိုင်သော အမှတ်တို့သည် ကုန်လေပြီးသော အချစ်၏ရုပ်ရှင်စာတိုပွဲကို ခမ်းနားစွာ ခင်းပြကြလေသတည်း။

မမြကြည်သည် ပြန်၍မှိတ်နေသောမျက်နှာကို ကပ်ကာကြည့်လေ၏။ သို့ရာ၌ လျင်မြန်စွာအသက်ရှူသော မမြကြည်၏ နှာခေါင်းမှ ထွက်သောလေသည် ကိုစိုးမြင့်၏ မျက်နှာပေါ်သို့ မွှေးကြိုင်သော ပဒုမ္မာကြာနဲ့ကို အေးချမ်းခြင်းကို ဖြစ်စေသည့်အလား မျက်လုံးများသည် ပွင့်၍လာပြီးလျှင် ဇနကာမင်းသားသည် ကျေးဇူးရှင်မေခလောကို ဘယ်ရွာသူဖြစ်ပါလိမ့်မလဲဟု ထိတ်လန့်ကာမရဲတရဲကြည့်သည့်အလား မောင်စိုးမြင့်သည် မမြကြည်၏ မေးလျက်၊ ငေးလျက် အချစ်သက် ဝင်စား၍နေသော ကြီးသောမျက်လုံးကြီးကိုကြည့်လျက် တအောင့်လောက်ငေး၍နေပြီး လန့်၍မှိတ်သွားလေ၏။

“ကိုစိုးမြင့်၊ ကိုစိုးမြင့်”ဟု ခေါ်တော့မည်ပြုရာက ရင်ဝ၌တက်၍ လာပြီး လျှာများကိုကိုင်၍လှုပ်မည်ပြုသော စိတ္တဇဝါယောဓာတ်၏ အရှိန်ကို မနည်းကြီးပြန်၍ နှိမ်ထားရလေ၏။

ခွေးသည်ကား အနီး၌ထိုင်ကာ “ဪ- ဘာများဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ” ဟု မေးချင်သော အမူအရာမျိုးနှင့် ရှေ့လက်နှစ်ဖက်ကို ထောက်လျက် ထိုင်ပြီး နှုတ်သီးကို ခပ်စောင်းစောင်းထား၍ ငေးစိုက်ကာ ကြည့်နေလေ၏။

ထို့နောက် နှုတ်သီးနားသို့ လာရောက်ပျံ့ဝဲသောမှတ်ခြင်ယင် ကောင်တစ်ကောင်ကို နှုတ်သီးနှင့်လိုက်၍ ဟပ်ပြီး

ထသွားလျက် မိမိ၏ ကိစ္စပြီးသော အမူအရာနှင့် သစ်ပင်ခြေရင်းတစ်ခုကို နင်းကာ၊ လျက်ကာ အပန်းဖြေ၍ နေလေသတည်း။

“သတိရပလား၊ ထနိုင်ရဲ့လား”

ဟု တုန်ရီသော အသံနှင့်မေးလေ၏။

မောင်စိုးမြင့်သည် မျက်လုံးကို ဖွင့်၍ကြည့်သည်။ မထင်ရှား၊ မသဲကွဲသော စကားလုံးတစ်လုံးနှစ်လုံး ပြောကာ ထရန်အားယူလျက် မမြကြည်၏ ရင်ခွင်မှစွာပြီး မြေပေါ်၌ ဒူးတစ်ဖက်ချကာ ကုန်းလျက် မြေကိုလက်တစ်ဖက်နှင့် ထောက်လေ၏။ ၎င်းနောက် ထရန်အားယူရာတွင် မမြကြည်သည် ကူညီပွေ့ထူလျက်

“ဒီကိုဒီကို ကျွန်မ ပခုံးကိုမိ”

ဟု သာ၍တုန်သောအသံနှင့် ပြောလေ၏။

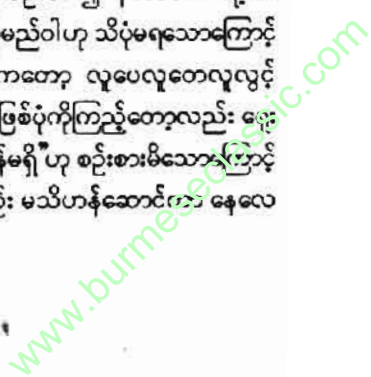
မောင်စိုးမြင့်သည် မိခင်၏စကားကို နားထောင်သော ကလေးပမာ မမြကြည်၏ ပခုံးကိုဦးခေါင်းနှိပ်လေ၏။

မမြကြည်သည် ပွေ့ဖက်တွဲယူကာ မိမိ၏ မိုးကာကြယ်သီးများကို ဖြုတ်လျက် ရွာလျက်ရှိသော မိုးပေါက်များမှ ကာကွယ်လေ၏။

တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းသွားမိသော မောင်စိုးမြင့်သည် ကောင်းစွာ သတိရလျက် မမြကြည်ကို များစွာမမှီဘဲ မိမိဘာသာ မူးတူးစေစွာနှင့် အရက်မူးသော ယောက်ျားပမာ အပမာသောသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ စကားတစ်လုံးမှ ပြောခြင်း၊ မေးခြင်းမပြုဘဲ မမြကြည် ဆောင်ယူရာသို့ လိုက်ပါ၍ သွားလေသတည်း။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမြကြည်သည် ဦးခေါင်း၌ရှိသော ဒဏ်ရာကို ဆေးကြော၍ ဆေးများ ထည့်လေ၏။ သို့ ဆေးထည့်ပြီးသောအခါ ကိုစိုးမြင့်မှာ ဒဏ်ရာမှ အတော်သက်သာရာ ရလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် ၎င်းကို အကဲခတ်လျက် “သူငါ့ကို သိရဲ့လား” ဟု စဉ်းစား၍နေလေ၏။ သို့ပင် စဉ်းစားရာ၌ “မိမိကို မည်သူမည်ဝါဟု သိပုံမရသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူ့အရင်ကတော့ လူပေလူတေလူလွင့်တစ်ယောက်ပဲ။ အခုနေပုံ၊ ဖြစ်ပုံကိုကြည့်တော့လည်း ငွေကနဲ အင်မတန်ခြားနားဟန်မရှိ” ဟု စဉ်းစားမိသောကြောင့် လည်းကောင်း၊ မိမိကလည်း မသိဟန်ဆောင်ကာ နေလေ

၏။

အဖြစ်အပျက်ကို မေး၍ကြည့်သောအခါ ကိုစိုးမြင့်က မိမိကို လူသုံးယောက်ဝိုင်းပြီးရိုက်နှက်လှယ်ကောင်းပြောပြလေ၏။ အဘယ်ကလာ၍ အဘယ်ကိုသွားမည့်အကြောင်းကို မေး၍ကြည့်ရာ ခြံတစ်ခုထဲမှာနေကြောင်း၊ အလုပ်တိုက်မှ ပြန်လာကြောင်း ပြောပြလေလျှင် ဒေါက်တာမြကြည်၏စိတ်၌ “သင်း ဟိုမြို့ထဲမှာ အထင်အရှား မနေနိုင်ဘဲ ကွယ်ရာထောင့်ရာမှာ လာ၍နေတာပဲ”ဟု တွေးမိလေ၏။

နောက်ဆက်လက်၍ တွေးပြန်သောအခါ “သင်း ဝရမ်းပြေးဖြစ်ရင်လည်း ဒီလမ်းကိုလည်း အမြဲရှောင်နေဖို့မရှိဘူး။ စကန်ဒီဌ အလုပ်အကိုင်ကောင်းကောင်း မရှိသဖြင့် ဉာဏ်သမားလူပေါ်ကြီးတစ်ယောက် လုပ်နေတဲ့လုပ်”ဟု တွေးတောပြန်လေ၏။

ထိုကဲ့သို့ တွေးတောမိသောအခါ “သင်းကို ငါပြန်၍ အသိဖွဲ့လျှင် ငါ့ကို အရင်ကလို အရောတဝင်ပြုလိမ့်မယ်။ အရောတဝင်ဖြစ်လျှင် တော်မှာမဟုတ်၊ သင်း ယခုထက်တိုင် အသိတရားရသေးတဲ့ လက္ခဏာ မရှိ”ဟု စဉ်းစားကာ... စကားကို များစွာဆက်လက်၍ မပြောဘဲ နေလေ၏။

သို့ပင် တွေးတောသော်လည်း သူ၏ခြေလက်၊ မျက်နှာတို့ကို ကြည့်လိုက်သောအခါ နူးညံ့သိမ်မွေ့နေသော လူတစ်ယောက်၏ လက္ခဏာတို့ကို မြင်ရလေ၏။ ၎င်း၏ အဝတ်အစားမှာ လွန်စွာမသစ်လွင်သော်လည်း သက္ကလတ်အင်္ကျီအနက်၊ ရင်ဖုံးနှင့်ယောပုခိုး ဆီချိုကွက် ဖြစ်သဖြင့် ဟောင်းနွမ်းသော်လည်း အတော်အဖိုးတန်ကြောင်း သတိထားမိလေ၏။ ရုပ်အင်္ကျီမှာ လက်မာမဟုတ်၊ အပျော့ဖြစ်သော်လည်း ဖြူစင်သန့်ရှင်းသည်ကို ထောက်လိုက်လျှင် ဂုဏ်သရေရှိသူတစ်ယောက်၏ လက္ခဏာကို မြင်နိုင်လေ၏။ သို့သော်လည်း ရန်ကုန်မြို့၌ မည်သူမဆို လမ်းမမှာ ဂုဏ်သရေရှိနိုင်သည်။ လမ်း၌ဂုဏ်သရေရှိသူများသည် အိမ်၌ ဂုဏ်သရေရှိသူနည်းသည်။ သို့အတွက် လမ်းမ၌ ရှေ့နေစာရေးသည် သူဌေးနှင့် ပခုံးချင်းတိုက်နိုင်သည်ဟူသော အကြောင်းများကို စဉ်းစားကာ သူ၏အကြောင်းကို တဖြည်းဖြည်း ယခုထက် ပိုမို၍သိမှသာ မိမိမည်သူဖြစ်မည်

ကို ပြောပြမည်ကို အကြံပြုကာ-

“ကဲ- မိုးလည်းစဲပြီ၊ ရှင်တစ်ယောက်တည်း သွားနိုင်ရဲ့လား”ဟု မေးလေရာ-

“အင်မတန် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ သွား နိုင်ပါတယ်၊ ထပ်ပြီးလူစရာ ဘာမှမပါပါဘူး။ ဂတ်ဌာနကိုလည်း ကျွန်တော်မသွားလိုဘူး။ သွားရင် အလုပ်ပျက်မှာပဲ။ ကျွန်တော် သွားပါဦးမယ်ခင်ဗျာ။ ဒေါက်တာမြဆိုတာ ထင်ပါရဲ့”

ဟုပြောပြီး ဒေါက်တာမြကြည်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်လေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် ခေါင်းညှိတ်လိုက်လေ၏။ ကိုစိုးမြင့်သည် ရှိသေစွာ ဦးခေါင်းကိုညွတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားလေ၏။ ဒေါက်တာမြကြည်သည် နောက်ကနေ၍ ကြည့်ရင်း စိတ်မချသလိုဖြစ်၍သွားပြီး “သူ ဘယ်ကို သွားသလဲ၊ ဘယ်မှာနေသလဲ၊ မတော်တဆ လမ်းမှာ မူးလဲနေဦးမလား” စသည်ဖြင့် တွေးတောကာ စိတ်ထဲတွင် ပူပန်ခြင်းဖြစ်လျက် “မိမိကိုယ်တိုင် မယောင်မလည် မလှမ်းမကမ်းနေရာမှ လိုက်၍ကြည့်ရလျှင် ကောင်းလေမလား” ဟု စဉ်းစားကာ ချီတုံချတုံဖြစ်၍နေလေ၏။

သို့အတန်ကြာစွာ ချီတုံချတုံဖြစ်နေပြီးနောက် ကိုစိုးမြင့်သည် လမ်းအကွေ့တစ်ခုတွင် ကွယ်ပျောက်၍သွားသောအခါ အိမ်မှထွက်၍ လိုက်သွားမည်ပြုလေ၏။ လမ်းသို့ရောက်မှရပ်ကာ စဉ်းစားပြီး ကိုစိုးမြင့်ကို မျှော်ကြည့်၍ အိမ်သို့ ပြန်၍ ဝင်လာလေ၏။

[၅]

နောက်တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လောက် ကြာသွားလေ၏။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း အိမ်နောက်ဖေးလမ်းကို ကြည့်သော်လည်း ကိုစိုးမြင့် သွားလာသည်ကို မမြင်ရချေ။

တစ်နေ့သ၌ နေရောင်ခြည်သန်းသည့် ညနေချမ်းအချိန်တွင် ဘကျော်နှင့်အတူ ဟိုလမ်းဘက်ကို လျှောက်သွားလေ၏။ သို့ လျှောက်သွားရင်း “သူ ခြံထဲမှာနေတယ်လို့ ငါ့ကိုပြောတယ်၊ သူ ဘယ်ပုံနေထိုင်ပါလိမ့်မလဲ၊ သွားကြည့်ရရင် ကောင်းမှာပဲ”ဟု တွေးတောနေမိလေ၏။

သို့တွေးတောရင်း လျှောက်သွားရာ၌ “မတော်တဆ သူနဲ့တွေ့နေရင် ခက်နေလိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့” ဟု စဉ်းစားဆင်

www.burmeseclassic.com

ခြင်လျက် တဖြည်းဖြည်းလျှောက်ရင်း သွားဖို့ရန်စိတ်ကို အတည်မချဘဲ နေလေ၏။

သို့သော်လည်း နေ့၌သွားသောခြေလှမ်းသည် အလိုလိုမြန်၍ သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဇမ္ဗူနဒရွှေအဆင်းကိုဆောင်သော ရွှေတိမ်တောင်ကြီးသည် အနောက်ဘက်ကောင်းကင်စွန်း၌ ထွန်းတောက်တက်ချီလာပြီးလျှင် ရွှင်လန်းသောအရောင်ဖြင့် တောလမ်းကိုခြယ်လေ၏။

မကြာမီက ဖွံ့ဖွံ့ကလေးကျသော မိုးရေတို့ဖြင့် လတ်ဆတ်သစ်လွင် တောက်ပြောင်စိမ်းစိုအောင် ဆေးလျှော်ခြင်းကို ခံရသော သစ်ပင်တို့၏ သစ်ရွက်၊ သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်တို့သည် ရွှေအဆင်းကိုဆောင်သော နေရောင်တွင် လောင်ခမန်းနေကြလေ၏။

အနောက်တောင်ထောင့်မှ ရေတိုက်လာသော လေပြည်တွင် သစ်ပင်တို့သည် ယိမ်းနွဲ့ကာ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ကသလို ဆူဆူညည် နေကြလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် တောင်ကိုကြည့်၍ မြောက်ကိုမျှော်သွားလေရာ “သူနေတဲ့ခြံဟာ အဘယ်ခြံများ ဖြစ်ပါလိမ့်မတုံး” ဟု ခြံစည်း ရိုးနှင့်အိမ်ကိုမြင်တိုင်း စီးစောင်းကြည့်ရှုလေ၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဘကျော်သည် တစ်ခုသော လမ်းကြားကို ဝင်၍ သွားလေရာ ဒေါက်တာမြကြည်သည် မြေလိုက်၍သွားလေလျှင် ခြံတစ်ခြံထဲသို့ ရောက်သွားလေသတည်း။

ဘကျော်သည် မိမိဝင်ထွက်နေကျအိမ်ကို ဝင်သလို သေးငယ်သော တိုက်နိမ့်ကလေးရှိရာသို့ မြေး၍သွားလေရာ ဒေါက်တာမြကြည်သည် လိုက်၍သွားလေ၏။ ဘကျော်သည် ပွင့်လျက်ရှိသော တံခါးမှ ဝင်ကာ အိမ်နောက်ဖေးသို့ ရောက်သွားလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည်ကား ၎င်းတံခါးဝ၌ရပ်ကာ အတွင်းဘက်ကို ကြည့်ရှုလေလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ မမြင်ရသဖြင့် အိမ်နောက်ဖေးသို့ရောက်သွားသော ခွေးနောက်ကို အိမ်ခေါင်းရင်းဘက်မှ ကွေ့၍ လိုက်လေ၏။ သို့ကွေ့၍ လိုက်သွားရာ နောက်ဖေးသို့ရောက်သောအခါ ဘကျော်သည် နောက်ဖေးပေါက်မှ အိမ်ကိုပြန်၍ ဝင်လေ၏။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမြကြည်သည် နောက်ဖေးပေါက်မှ ဝင်လာလေရာ ဆိတ်ငြိမ်သော အခန်းထဲ၌ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့။ ကောင်းမွန်သားနားစွာ ခင်းကျင်းထားသော စဉ့်ခန်းနှင့်တူသော နေရာကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခန်း၏အလယ်၌ ဒေါက်တာမြကြည်သည် ရပ်၍နေပြီး အခန်းနံရံများကိုကြည့်လေရာ ခန်းလုံးပြည့် မှန်ဗီရိုကြီးများ၌ ဝင်းပြောင်သော စာအုပ်ကြီးတွေ စီထောင်၍ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရလျက် “ဤခမ်းနားသောနေရာ၏ ပိုင်ရှင်သည် မည်သူများဖြစ်ပါလိမ့်မလဲ” ဟု စဉ်းစားကာ ၎င်းအခန်း၏ ငြိမ်သက်ခြင်းကို လေးစားကြည့်ညိုသကဲ့သို့ နေလေ၏။

၎င်းစာအုပ်ဗီရိုများအနက် တစ်ခုသော ဗီရိုကို ကပ်၍ကြည့်သောအခါ စာတုဗေဒကျမ်းစာအုပ်အမျိုးမျိုးကို တွေ့ရသဖြင့် ၎င်းဗီရိုတံခါးမှာလည်း ခပ်ဟဟကလေးနေသောကြောင့် ဒေါက်တာမြကြည်သည် မရဲတရဲဖွင့်ပြီး စာတစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ကြည့်ရာ မျက်လုံးများပြူးလျက် အံ့ဩ၍သွားလေ၏။ အကြောင်းမူကား စာမျက်နှာအကွက်တစ်ခုသောထောင့်၌ “စိုးမြင့်” ဟူသော နာမည်ကို တွေ့မြင်ရသဖြင့် ထိုနာမည်ကို ငေးစိုက်ကာကြည့်၍နေလေ၏။

ထို့နောက် အခြားစာအုပ်နှစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်၍ ကြည့်ပြန်ရာ ထို နာမည်ကိုပင် မြင်ရလေရာ ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မျက်နှာသည် စာအုပ်ပေါ်သို့ ရောက်သွားပြီး မရဲတရဲနှင့် တောင်မြောက်လေးပါးကိုလှည့်၍ ကြည့်လေ၏။ ထို့နောက် စာအုပ်၌ရှိသော နာမည်ကို နှုတ်ခမ်းနှင့် တည့်အောင်အပ်ပြီး နမ်းလေ၏။ ၎င်းနောက် စာအုပ်ကို ရင်ခွင်၌ပွေ့ပိုက်ကာ မျက်နှာမှာ ဝင်းထိန်လျက် မျက်လုံးများမှာ နှင်းမြူတွေစင်သလို ဝေ၍နေလေ၏။ ထို့နောက် တစ်ဖန် အောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြန်ပြီး စာအုပ်များကို ပြန်၍ ဗီရိုထဲသို့ထည့်ကာ ကပျာကယာ အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။

အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သောအခါ ခြံထဲ၌စိုက်ထားသောပန်းပင်များနှင့် တိုက်ကိုကြည့်ပြီး ခြံကလေးကတော့ လှပါရဲ့။ အိမ်ကတော့ ကုပ်လိုက်တာ။ အတွင်းကတော့ အင်မတန်သားနားတာပဲ ဟု စဉ်းစားပြီး ဒီလောက်တောင် သားနားတဲ့နေရာမှာ ကြီးစိုး၍နေသူဟာ တကယ်ပင် ကိုစိုးမြင့်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား၊ စာနဲ့ပေနဲ့ ကိုစိုးမြင့်နဲ့ဟာ ‘ဘုန်းကြီး

နဲ့ဘီး'ကဲ့သို့ ခရီးချင်းကွာလှပါကလား။ ဟုတ်မှ ဟုတ်ပါ မလား။ လူတူများထက် နာမည်တူတာက ပိုပြီးများတာမို့ သူတကယ်မှ ဟုတ်ပါမလား' စသည်ဖြင့် တွေးတောကာ သံသယဖြစ်နေလေ၏။

ထို့နောက် ဆက်လက်တွေးတောပြန်ရာ 'သူလည်း ဒီလမ်းကိုပဲ အမြဲသွားတယ်၊ ဘကျော်ကလည်း ဒီလမ်းကို တန်းပြီးလာတယ်။ သူ မဟုတ်ရင် ဘယ်သူများ ဖြစ်ပါလိမ့် မတုံးဟု စဉ်းစားပြီး အိမ်အနောက်ဘက်ကိုမျှော်၍ ကြည့် လိုက်ပြန်သောအခါ မီးဖိုသားသာမျှ ကြီးသော တိုက် ကလေး တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် ဒေါက်တာမြကြည်သည် ထိုတိုက် ရှိရာသို့ သွားလေရာ တိုက်တံခါးမှာ မပွင့်တပွင့် ကလေး နေသည်ကို မြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ တံခါးကို အသာကလေးတွန်း၍ ဖွင့်လိုက် သောအခါ အထဲ၌ စားပွဲကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် တင်၍ထား သော မှန်ပီရီထဲ၌ ဖန်ပြန်၊ ဖန်ကတော့၊ ချိန်ခွင်စသည် ဓာတ်ကိရိယာတို့ကို မြင်ရလေ၏။

စားပွဲခုံဘေးဘက်ကို ကြည့်လိုက်ပြန်သောအခါ မိုတာစက်နှင့် တပ်ဆင်၍ထားသော ကြိတ်စက်နှင့်တူသည့် အရာ တစ်ခုခုကို မြင်ရသဖြင့် "ဘာလုပ်တဲ့အခန်း ဖြစ်ပါ လိမ့်မလဲ" ဟု စဉ်းစား၍ နေလေ၏။

"လောကဓာတ်ပညာနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်သော အရာတို့ကိုစိမ့်ပြီး ခိုးဝှက်၊ လှယက်၊ သတ်ဖြတ်တတ်သော သူတစ်ယောက်နေထိုင်နေရာ ဖြစ်လေသလား၊ ဒဂါး၊ ငွေ စက္ကူစသည်တို့ကို တိတ်ဆိတ်လုပ်ကိုင် သုံးစွဲနေသူတစ် ယောက်ယောက်နေသော နေရာဖြစ်လေမလား" ဟု စဉ်းစား ကာ ထိတ်လန့်၍သွားလေ၏။

ထို့နောက် အခန်းထောင့်တစ်ခုကို ကြည့်လိုက်သော အခါ ရင်ထဲမှာ ပို၍သွားလေ၏။ အကြောင်းမူကား ပက် လက်ကုလားထိုင်တစ်ခုပေါ်၌ အိပ်၍နေသောသူသည် မောင်စိုးမြင့်ဖြစ်သည်ကို သိမြင်ရလေ၏။

ထိုအခါ ဒေါက်တာမြကြည်စိတ်၌ "ဧကန် ဒါတွေ သူ့အလုပ်တွေပဲ။ ကိုစိုးမြင့်ဟာ ရဲလည်းရဲတယ်၊ လူလေ လူလွင့်လည်းဖြစ်တယ်။ လူပေလူတေလည်း ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဧကန် ဒီနေရာမှာနေပြီး မဟုတ်တာတွေ လုပ်နေတာပဲ" ဟု စိတ်ထဲအထင်ရောက်ပြီး ခေါင်းနားပန်းကြီးလျက် အပြင်

သို့ ထွက်ပြီးလျှင် ခြေလှမ်းကျဲကြီးများနှင့် ခြံတံခါးသို့ ရောက်အောင် လာပြီးထွက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မိမိစားပွဲပေါ်၌ စာတစ် စောင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရလေသတည်း။ ထိုစာကို ဖောက်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ ဆေးတိုက်မန်နေဂျာ ကိုစိန် ထံမှ ရောက်လာသော ညစာစားရန် ဖိတ်စာဖြစ်ကြောင်းကို တွေ့ရှိရလေ၏။

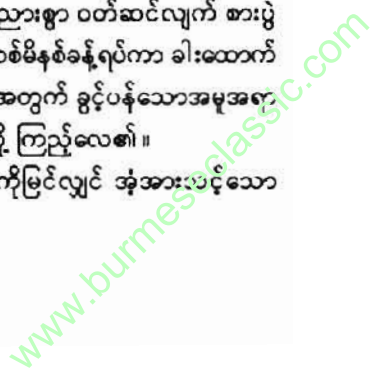
ထိုနေ့ည၌ ဒေါက်တာမြကြည် သားအဖဖုတ်သည် ဦးစိန်၏တိုက်သို့ သွားကြလေ၏။ တိုက်သို့ရောက်သော အခါ ဦးစိန်သည် ဒေါက်တာမြကြည်နှင့် ဖခင်ဝန်ထောက် ကြီးကို စည့်ခံခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး စကားပြောဆို ၍နေကြလေ၏။ စကားပြောဆို၍ ပြီးလတ်သောအခါ ထမင်းစားဖို့အချိန်ရောက်သဖြင့် အခြားစည့်သည်များနှင့် အတူ ဒင်နာပွဲခန်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။

စားပွဲခန်းသို့ရောက်သောအခါ ဒေါက်တာမြကြည် ကို စားပွဲထိပ်၌ထိုင်ရန် ကိုစိန်က တောင်းပန်သဖြင့် ဒေါက် တာမြကြည်သည် စားပွဲထိပ်မှာရပ်ပြီး တစ်ညီတစ်ညာ တည်း ထိုင်ကြလေ၏။ ထမင်းစားသူ ယောက်ျား၊ မိန်းမ လူပေါင်း အစိတ်ခန့်ရှိလေရာ စားပွဲဝဲယာတစ်ဖက် တစ် ချက်၌ နေရာလွတ်မရှိ ပြည့်နက်၍နေလေရာ ကုလားထိုင် တစ်ခုသာ အလွတ်ရှိလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်စားပွဲ၏ တစ်ဖက်စွန်း၌ကား ဦးစိန်ထိုင်လေ၏။ ဒေါက်တာမြကြည် သည် ထိုပရိသတ်များ၌ သူ့ဌေးမည်သူဖြစ်သည်ကို အမှတ် တမဲ့ကြည့်လေရာ ဓာတ်ပုံ၌ မိမိမြင်ရသော ပုံနှင့်တူသော သူကို တစ်ယောက်မျှမတွေ့ရချေ။ ဓာတ်ပုံမှာလည်း ချိတ် ထားသော နေရာ၌မရှိသဖြင့် အရင်တစ်ခါ မြင်ပြီးနောက် ၎င်းပုံသဏ္ဍာန်ကို မမှတ်မိဘဲနေလေ၏။

ထမင်းစား၍ နေကြသောအခိုက်မှာ ထမင်းစားခန်း သို့ အမြန်လာသော ဖိနပ်သံကြားရသဖြင့် ထမင်းစား၍ နေသူတို့သည် ခေါင်းမောကာ ကြည့်ကြလေ၏။ မကြာမီ ကိုစိုးမြင့်သည် သားနားခုံညားစွာ ဝတ်ဆင်လျက် စားပွဲ ခန်းထဲသို့ ရောက်လာပြီး တစ်မိနစ်ခန့်ရပ်ကာ ခါးထောက် လျက် မိမိနောက်ကျသည့်အတွက် ခွင့်ပန်သောအမူအရာ မျိုးနှင့် ပြုံးပြီး စားပွဲထိပ်သို့ ကြည့်လေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်ကိုမြင်လျှင် အံ့အားသင့်သော

အမူအရာနှင့် ကြည့်ကာ ခေါင်းငုံ့နှုတ်ဆက်လျက် ကိုစိန်ဘက်သို့ လှည့်၍ကြည့်ရာ ကိုစိန်က “ဒေါက်တာ”ဟု ပြောလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည် ကိုစိန်ပြောသောစကားကို ကြားမှ မကြားဘဲ အံ့အားသင့်လျက် ကိုစိန်မြင့်ကိုငေး၍ ကြည့်ပြီးမှ သတိထားပြီး အံ့အားသင့်သောမျက်နှာကို ပြောင်းလျက် ဣန္ဒြေရပြုံးပြီး “ဘယ်သူလဲ”ဟု မေးသော အနေနှင့် ကိုစိန်ကိုကြည့်လေ၏။ ကိုစိန်ကလည်း နက်နဲသောပြုံးခြင်းဖြင့် ပြုံးလေ၏။

လူတစ်ယောက်...

“သူဌေးမင်းက တယ်နောက်ကျသကိုးဗျ ကြပါ။ ကြပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုစိန်မြင့်က...

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ပေါ့လျော့မိပေတယ်”

ဟု ပြောပြီး ဒေါက်တာမြကြည်ကို တစ်ဖန်ကြည့်ကာ...

“ကျုပ်နောက်ကျပေမဲ့ ဒေါက်တာမြ ကြွလာသည်အတွက် ကျုပ်တစ်ယောက် နောက်ကျခြင်းဟာ ယနေ့ည ဧည့်ခံပွဲ ဓာတ်မီးတွေ ထိန်နေတဲ့အထဲမှာ လသာမီးအိမ် ရုတ်တရက်မပါသည့်အတွက် ပွဲမှိန်ဖို့ မရှိပါဘူး”

ဟု ပြောရင်း ကုလားထိုင်အလွတ်တစ်ခုမှာဝင်၍ ထိုင်လေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်က...

“ဓာတ်မီးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ လသာမီးအိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဖယောင်းတိုင်အားသာပဓာနပါ”ဟု ဟင်းချိုကိုခပ်ရင်း မော်၍မကြည့်ဘဲ ပြောလေရာ...

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ဒေါက်တာမြပြောတာ မှန်ပါပေတယ်”

ဟူသော စကားသံများမှာ ဆူညံသွားလေ၏။

“ဖယောင်းတိုင်အားချင်းတူရင် ဘယ့်နယ့်နေပါမလဲ”

ဟု ကိုစိန်မြင့်က ထပ်မံ၍ဒေါက်တာမြကြည်ကို မကြည့်ဘဲပြောလေရာ ဒေါက်တာမြကြည်က...

“လဲတစ်ပိဿာနှင့် ငွမ်းတစ်ပိဿာလိုပေါ့ရှင်”
ဟု ပြောလေရာ ပထမစေ့ပြောသော ဧည့်သည်အဘိုးကြီးက...

“ကိုင်း- သူဌေးမင်း ရုံးပြီ၊ ရုံးပြီ။ ထမင်းကိုသာ သုံးဆောင်တော်မူပါ”

ဟု ပြောလေရာ ကိုစိန်မြင့်သည် မျက်နှာများနီလျက် ထမင်းကို စ၍စားလေ၏။

ဒေါက်တာမြကြည်သည်ကား ထမင်းကို စားရမှန်းမသိ၊ ထမင်း၊ ဟင်း၊ အကြော်၊ အလှော် ဟင်းလျာခဲဖွယ် အမျိုးမျိုးတို့၏ အရသာကို မှ သတိမထားမိချေ။ အစာကို မျို၍မကျ။ ထင်ရှားသောစိတ်၏ လှိုင်းတံပိုးတွေ ရန်းရင်းခတ်ထကြွ၍နေသောကြောင့် တို့ရုံဆိတ်ရုံမျှသာ စားနိုင်၏။

ထမင်းစားပွဲထိုင်ပြီး၍ အပြင်သို့ထွက်ကြပြီးနောက် အခြားဧည့်သည်များ အဆို၊ အတီးကို နားထောင်၍နေကြခိုက်မှာ ဒေါက်တာမြကြည်သည် အတွင်းခန်း မိန်းမဧည့်ခံသူများက ခေါ်သဖြင့် ဝင်သွားရာ ကိုစိန်မြင့်၏ မယ်တော်ကြီးကို မြင်ရလျှင် သာလွန်အံ့သြခြင်းဖြစ်၍ အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းမယ်တော်ကြီးက အခန်းတစ်ခုသို့ တစ်ဆင့်ခေါ်၍ သွားလေရာ ကိုစိန်မြင့်နှင့် ဒေါက်တာမြကြည်သည် ထိုအခန်း၌ ရင်ဆိုင်တွေ့ကာ စကားမပြောဘဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ငေး၍ကြည့်နေကြလေ၏။

ကိုစိန်မြင့်မိခင်ကြီးသည် အခန်းပြင်သို့ အမှတ်တမဲ့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကိုစိန်မြင့်က...

“မြကြည် ကျုပ်ကို မှတ်မိပြီလား”

ဟု ပြောကာ လက်ကို ဆန့်ကိုင်လိုက်လေ၏။ ဒေါက်တာမြကြည်သည်လည်း ကိုစိန်မြင့်၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်သွားလေတော့သတည်း။

